TAMIL ESSAYS.

BY

T. Chelvakesavaroya Mudaliar, M.A.,

Pachaiyappa's College.

Madras:

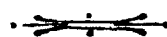
S. P. C. K. PRESS, VEPERY.

1907.

சகுநாரடு,

தருப்பணம்.

சுகாதார தருப்பணம்.

சுகாதார தருப்பணம்.

1. சுகம்.—'நோயற்ற வாழ்வே வாழ்வு.' 'நோய்க் கிடங்கொடேல்.' 'விரதங் கெட்டாலும் சுகம் தக்கவேண்டும்.' சுகமாவது, மன மொழி மெய்கள் வயப்பட்டிருப்பதும், அவற்றால் செய்யலான கருமங்களைச் செய்ய இயலுதலும் ஆகிய நிலைமை: யாக்கை நொய்ம்மை, நோக்கின் றூய்மை, கரணங்கள் தொழிற் குரியவாதல், பசி மிகுதல், முதலாயின குறிகளால், உடலில் யாதொரு பிணியு மின்றெனத் துணிதலான நிலைமை. நாம் உண்ணும் உணவை ஜீரணிக்கச் செய்கிற ஜீரணக்கருவிகளும், உணவிலிருந்து இரத்தத்தை உண்டாக்கி அதைத் தேகமெங்கும் வியாபிக்கச் செய்கிற இரத்தக்கருவிகளும், இரத்தத்தைச் சுத்தப் படுத்தும்படி ஆகாயத்தை உட்கொள்ளும் சுவாசக்கருவிகளும், தேகத்திலுள்ள மற்றக் கருவிகளும், யாதொரு சேதமும் அடையாமல், அததற்குரிய தொழிலை வருத்தமின்றி நடத்தும்பொழுது, நாம், யாதொரு துன்பத்தையும் அடையாமல், நமக்குள்ள பல காரியங்களைக் குறைவின்றிச் செய்யலான தேக நிலைமையே சுகமெனப்படும் எனச் சுகாதார விளக்கத்தில் உரைத்திருக்கின்றது. இதன் மறுதலையான நிலைமையே அசௌக்கியம்.

2. சுகங்கெட்டவன் தானும் ஒரு பயன் எய்தான்; பிறர்க்கும் பயன்படான். இவன், வறிஞனாயின், தன்னுறவினர் முத

லாயினுர்க்குக் கால நஷ்டமும் திரவிய நஷ்டமும் உண்டாக்கி, அவர்கட்கு வீண் சுமை ஆகிறுன்: தனிகனுயின், தன் பொருளால் நுகர்தலான இன்பம் நுகர்தலின்றி, வறிஞனே யாகிறுன். பலாட்டிகராய் யானை போல்வாரும், சுகங்கெட்டால், பலஹீனராய்ப் பூனை போல்பவர் ஆகின்றனர். 'சாதல் விளியாவரு நோயி னன்றுல்.' சுகம் கெடாமல் நீடிய ஆயுள் பெற்றவர்களே, நண்பர் உறவினர் முதலானவர்க்கும் உலகிற்கும் பெருநன்மை இயற்றத் தக்கவர்கள்.

3. **தன் நோய்க்குத் தானே மருந்து.** — பழவினையால் வருவனவும் பாரம்பரியமாக வருவனவும் ஆன பிணிகள் நீங்க, ஏனைய வெல்லாம், சுகாதார விதிகளை உணர்ந்து அவைகளை அனுட்டியாமையால் உண்டாவனவே. அவ்விதிகளை அனுட்டிப்பவர்கள், நோய்க் கிடங்கொடாமல், ஆயுள் முழுவதும் சுகித்திருக்கலாம். சுகத்துக்குச் சாதக மானவற்றைக் கைவிடாமல், அதற்குப் பாதக மானவற்றைக் கடிபவர்களே, 'தமக்கு மருத்துவர் தாம்.' இளமையில் மூப்புத்துன்பம் அடைதற்கும், முதுமையில் இளமையின்பம் நுகர்தற்கும், அவரவரே காரணர். 'இளமையை மூப்பென் றுணர்த விளிதே.'

ஐரோப்பிய மருத்துவப் புலவர்கள் சுகாதார சாஸ்திரத்தை இயன்றமட்டில் தீர்க்கமாக வரையறை செய்திருக்கின்றனர். இங்கிலீஷில் பயிற்சியில்லாதவர் பொருட்டு, அதில் சுலபசாத்தியமான சில விஷயங்கள் மாத்திரம், தமிழ்நூற் கருத்துக்களையும் இடையிடையில் தழுவி, இந்த வியாசத்தில் சுருக்கமாக விளக்கப்படுகின்றன.

4. **சுத்தம்.**—இதன் பெருமையை, 'சுத்தம் சோறிடும்' என்பதனு லறியலாம். சுத்தமாவது மலின மில்லாத தன்மை. ஆங்கிலேயர்கள் தேகசுத்தியை ஆன்மசுத்திக் கிரண்டாவதாகக் கொள்கின்றனர். வீட்டைச் சுத்தி செய்வதும், பாண்டங்களைச் சுத்தி செய்வதும், நீராடுவதும், தோய்த்துலர்ந்தவஸ்திரம் தரிப்பதுமே, நமது மதானுசாரத்தில் முக்கியாமிசம். 'கந்தையானாலும் கசக்கிக் கட்டு, கூழானாலும் குளித்துக் குடி' என்பதே நம்மவர்களில் வறிஞரும் வழங்கும் முதுரை. ஆகவே இவர்களுக்கு இதைக் குறித்து வெகுவாய் விரித்துரைத்தல் வேண்டா. ஆயினும், சற்றும் அழுக்கு நீங்காமல், சாஸ்திரத்தின் பொருட்டு வஸ்திரம் தோய்ப்பதும் ஸ்நாநம் பண்ணுவதும் முதலிய துராசாரங்கள் சிலரிடத்தில் உண்டு. 'செய்வன திருந்தச் செய்' என்பதை, எவரும், எவ்விஷயத்திலும், மறத்த லாகாது. வாயு வாசஸ்தானம் ஜலம் ஆஹாரம் தேகம் என்பவற்றின் சுத்தத்தைக் குறித்து நம்மவர்கள் நன்றாய்க் கவனிப்ப தில்லை. இவற்றின் அசுத்தமே விஷபேதி முதலிய கொடிய வியாதிகட்குக் காரண மாகையால், இவற்றைக் குறித்துச் சிறிது கூறுவது இன்றியமையாத தாகும்.

வாயு.—பருக நீரின்றியும் உண்ணச் சோறின்றியும் சிலநாளளவும் சீவித்திருக்கலாம்; சுவாசம் விடாமல் ஒரு நிமிஷநேரமும் இருக்க முடியாது. சீவன் எனப் பொருள்படுகிற உயிர் என்னும் தமிழ் மொழி, காற்று என்றும் பொருள்படுகிறது. இதனுல் சீவனுக்கு முக்கியாதார மாவது காற்று என்பது போதரும். காற்றில் ஜீவாதாரவாயு உப்புவாயு கரியமிலவாயு நீராவி என நால்வகை அமிசங்கள் உண்டு. இவற்றில், ஜீவாதாரவாயு சரீரத்தில் உள்ள இரத்தத்தைச் செவ்விரத்தமாகச் செய்யும். செவ்

விரத்தம் ஆரோக்கியத்துக்கு ஆதார மானது. கரியமிலவாயுவின் சேர்க்கையால் இரத்தம் அசுத்தமாகிய காரிரத்த மாயின், வியாதி உண்டாகும். மார்பில் நுரையீரலில் பரவுகின்ற இரத்தமானது, நாம் உசுவாசம் செய்யும் காற்றிலுள்ள ஜீவாதாரவாயுவைக் கிரகித்துக்கொண்டு, தான் தேக முழுவதும் பரவி ஓடிவருகையில் தன்னிடம் சேர்மான மாகும் கரியமிலவாயுவை நிசுவாசக் காற்றுடன் வெளிப்படுத்திவிடுகின்றது. ஆகையால், தேகத்தில் இரத்த சுத்திக்குக் காரணம், நாம் சுவாசம் விடும் காற்றே. அசுத்த வாயுவைப் பூரித்தால் செவ்விரத்தம் காரிரத்தம் ஆகும். சுத்த வாயுவைப் பூரித்தால் காரிரத்தம் செவ்விரத்தம் ஆகும். ஆதலால் நாம் எப்போதும் சுத்தவாயுவையே சுவாசித்தல் வேண்டும். தன்னாலும் பிறராலும் இரேசிக்கப்பட்ட காற்றும் துர்க்கந்தம் அளாவிய காற்றும் அசுத்தமாகிய நச்சுக்காற் றாகும். காற்றில்லாத ஒடுங்கிய வீட்டினுள்ளும் நெருங்கிய ஜனக்கூட்டத்தினுள்ளும் இருத்தல் ஆகாது. இருந்தால் அசுத்தவாயுவே பூரிக்கப்படும்.

வாசஸ்தானம்.—நம்முடைய வாசஸ்தானங்களில் காற்றுச் சுத்தமாக இருப்பதானுல், வீட்டைச் சுற்றிலும் சாலகக் கல்மஷங்களும் குப்பை கூளங்களும் அழுகற் பண்டங்களும் இன்றி, வீடுகளும், அடைபட் டிருக்காமல், பெரிய வாயில்களும் பல கணிகளும் அமைந்து, காற்றுத் தாராளமாய் வரவும் போகவும் தக்கவைகளாக இருத்தல் வேண்டும். வீட்டி னருகில் துர்க்கந்தமான நீர்நிலைகள் இருத்தலாகா. மேற்கூரையில் ஒட்டடை முதலியவற்றை நீக்கிவிடல் வேண்டும். சுவர்களை, மலினமாகாமல், பழுதுபார்த்தும் மண் தீற்றியும் சுண்ணும்பு பூசி

யும் வைத்திருத்தல் வேண்டும். தரையை, ஒதம் ஏறவொட்டாமல், திருத்தியும் புதுக்கியும் வைத்துக்கொள்ளல் வேண்டும். படுக்கை வஸ்திரங்களை, அப்போதைக் கப்போது சுத்தி செய்தல் வேண்டும். வீட்டினருகில் சேரவொட்டாமல், மலசலங்களை, உடனுக் குடனே நீக்குவித்தல் வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வீட்டையும் கொல்லையையும் இங்ஙனம் சுத்தமாக வைத்திருந்தால், காற்று, அசுத்த மாகாமல், சுவாசத்துக்கு யோக்கியமாக இருக்கும். மனிதரில் சிலர் துஷ்ட சகவாசத்தால் கெட்டுப்போவது போல, வாயுவும் ஜலமும் கெட்ட வஸ்துக்களோடு கூடினால், அவை, தம்மளவில் கெட்டுப்போவது மன்றி, அவைகளை உபயோகிக்கின்றவர்களுக்கும் தீங்கை விளைவிக்கின்றன.

ஜலம்.—ஆகவே, வாயுவின் சுத்தத்தைப் போன்று, ஜலசுத்தமும் அத்தியாவசியம் ஆனதே. 'தண்ணீரையும் தாயையும் பழிக்கலாமா' என்ற மூதுரையை மறவாமல், சிலர் கலங்கற் சின்னீரையும் உண்பர்: குளிக்கப் போயும் சேற்றைப் பூசிக் கொள்வர். பருகவும் சோறு சமைக்கவும் உபயோகிக்கும் நீருள்ள கிணறு குளங்களின் அருகில், குப்பை கூளங்களைக் கொட்டி வைப்பதும், மலசல மோசனஞ் செய்வதும், ஆடுமாடுகளைக் கட்டிவைப்பதும், அவற்றில் வஸ்திரங்களைத் தோய்ப்பதும், காலலம்புவதும், ஆடுமாடுகளைக் குளிப்பாட்டுவதும், அவற்றி னீரை அசுத்தப்படுத்தும் காரணங்களேயாம். இங்ஙனம் அசுத்தமான நீரை உபயோகிப்பதே, விஷபேதி முதலிய கொடிய வியாதிகளுக்குக் காரண மாகும் என ஐரோப்பிய மருத்துவ நிபுணர்கள் கட்டுரைக்கின்றனர். 'புறந்தூய்மை நீரானமையும்.' அந்நீர் தன்னளவில் தூயதன் றாயின், அதனால் எங்

னம் தூய்மை உண்டாகும்? 'நாம் அனுபவிக்கவேண்டிய எல்லாப் பொருள்களேயும் சிருஷ்டித்து உலகத்திலே வைத்துவிட்ட கடவுள், தண்ணீரை மட்டும் நம்முடைய ஸ்வாதீனத்தில் விடாமல், ஆகாசத்தில் மேக ரூபமாய் வைத்துக்கொண்டு, வேண்டும் போது மழை பெய்வித்து, நம்முடைய பாணுதிகளை அடிக்கடி புதுப்பித்துக்கொண்டு வருகிறார். இதனுல் ஜலத்தினுடைய அருமை பெருமை நன்ருய் விளங்குகிறது.' ஸ்நாந பானங்களுக்கு ஊற்றுநீரும் ஓடுநீருமே யோக்கியம். சூரியகிரணம் படாத நீரும் காற்றுப் படாத நீரும் பாசிநீரும் அதிக சேறுள்ள நீரும் இலேயுதிர்ந்த நீரும் புழுவுள்ள நீரும் துர்க்கந்த முள்ள நீரும் வியாதிகளே விளேவிக்கும். இவைகள் ஸ்நாநம் சமையல் பானம் என்பவைகளுக்கு ஆகா. பானத்துக்கு, எவ்வித நீரையும், தெளிவித்து வடிகட்டிக் கொள்வதும், காய்ச்சி வடிகட்டிக் கொள்வதும் உத்தமம்.

உண்ணுங்கால்

நீர்சுருக்கி மோர்பெருக்கி நெய்யுருக்கி யுண்பவர்தம்
பேருரைக்கிற் போமே பிணி.

தண்ணீரைச் சேமித்துவைக்கும் பாத்திரங்களின் உட்புறத்தை அப்போதைக் கப்போது நன்ருய்த் தேய்த்துக் கழுவிச் சுத்தம் செய்தல் வேண்டும்.

ஆஹாரம்.—ஆஹார சுத்தியாவது, அழுகலும் நாறலும் இல்லாத தானிய தவசங்களே, தவிடு மண் கல் கப்பி திப்பி காம்பு கோது முதலியவைகளே நீக்கி, சுத்தமான பாத்திரங்களில, அவசியமான சம்பாரங்களேக் கலந்து, சுவை யுள்ளனவும் ஜீரணிக்கத் தக்கனவுமாக நன்கு சமைத்து, சுத்தமான பாத்திரங்களில்

இட்டு உண்ணுதலாம். பித்தளை முதலிய உலோகங்களால் செய்த பாத்திரங்களினும் மட்கலங்களே உத்தமம். மட்கல மல்லாதவைகளுக்கு ஈயம் பூசுதல் பரிகாரம். இந்த விவரங்க ளெல்லாம் பதார்த்தகுண விளக்கம் பாக சாத்திரம் முதலியவற் றால் தெளிவாகும். அனாவசியமான சம்பாரங்களையும் வாச னைப் பண்டங்களையும் சேர்ப்பதனால், கெடுதி விளைவ தல்லது, நன்மை உண்டாவ தில்லை.

தேகம்.—சுவாச வாயுவும் ஸ்நான பானத்துக் குரிய ஜலமும் ஆஹாரமும் சுத்தமாக இருப்பது அவசியமாதல் போலவே, நமது தேகத்தைச் சுத்தமாக வைத்திருப்பதும் தேகாரோக் கியத்துக்கு அவசியமாகும். சரீரத்திலுள்ள மயிர்க்கால்களின் வழியாக வேர்வையாய்க் கழியும் அழுக்குக ளெல்லாம் இரத்தத் தினின்று தடையின்றிப் பறியும்பொருட்டும், காற்று வீசுகை யில் சரீரத்தின்மேல் வந்து பதியும் தும்பு தூசிகள் ஒழியும் பொருட்டும், தினந்தோறும் சரீரத்தை ஒழுங்காகத் தேய்த்து ஸ்நாநம் செய்தல் வேண்டும். ஸ்நாநத்துக்குப் பிராதக்காலமே தக்கது.

காலைக் குளிக்குக் கடும்பசியுண் டாநோய்போ
மாலைக் குளிக்கவைகள் மத்திபமே.

வெந்நீரிலே செய்யும் ஸ்நாநத்திலும் தண்ணீரிலே செய்யும் ஸ்நா நமே உடம்புக்கு அதிக உறுதியைத் தரும். வாரத்துக்கு இரண்டு தர மாயினும் ஒருதர மாயினும் எண்ணெய் தேய்த்து வெந் நீரில் ஸ்நாநம் செய்தல் வேண்டும். அப்போதைக் கப்போது, அழுக்கு வஸ்திரத்தைக் களைந்துவிட்டு, சுத்தமான வெள்ளை வஸ்திரம் தரிக்கவேண்டும்.

5. **ஒளி.**—சருமத்தின்மீது ஒளி படுவது சரீரத்துக்கு ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும். தரை மட்டத்திற் றாழ்வாய் ஓதமும் இருளுமான அறையினுள்ளே யிருந்து வேலை செய்கின்றவர்கள், தமது சரீரம் விளர்த்து, வியாதி அடைகின்றனர். சருமத்தை ஊடுருவிச் செல்லும் ஒளியானது, சருமத்துக்கு மாத்திரமே யன்றி, இரத்தத்துக்கும் நயத்தைக் கொடுக்கும். அந்நயம் அதன் வழியாகத் தேக முழுவதிலும் சென்று செறியும். ஆகையால், வீடுகளும் கல்விச்சாலைகளும் கம்மியச்சாலைகளும் மடைப்பள்ளிகளும், காற்றுத் தாராளமாய் வீசத் தக்கவைகளாக இருப்பதுடன், வெளிச்சம் செம்மையாகப் பிரவேசிக்கத் தக்கவைகளாகவும் இருத்தல் வேண்டும். பயிர் பச்சை செடி கொடி முதலிய தாவரங்களுக்குப் போலவே, மனிதருக்கும், சூரியகிரணமானது, நன்மையைக் கொடுக்கும். 'மரத்தின் கீழாகா மரம்' என்றபடி, நிழலிலே யுள்ள பயிர்கள் வளர்ச்சியும் வளமுங் குன்றியிருக்க, சூரியகிரணம் படுவதான வெளியிடத்தில் உள்ள பயிர்கள் செழிப்புற்று வளர்கின்றன. அங்ஙனமே, இருட்டறைகளில் இருப்பவர்கள் வெளுத்து உரம் குன்றியிருக்க, நல்ல வெளிச்ச முள்ள வீடுகளி லிருப்பவர்கள் தேககாந்தியும் உரமும் பெற்று வாழ்வர்.

6. **உழைப்பு.**—எடுத்தாளாத பொருள் உதவாது. துலக்காத ஆயுதம் துருப்பிடிக்கும். உழைப்பில்லாத உடல் உரங்கொள்ளாது. உழவு கைத்தொழில் முதலியவற்றைச் செய்வோர், உடலுரம் பெற்று நோயின்றிப் பலாட்டிகராக நீடிய வாயுள் பெற்றிருக்க, யாதொன்றுஞ் செய்யாமல் சோறுண்டு சோம்பியிருப்பவர், தேகபல மின்றி மெலிந்திருப்பதும், அடிக்கடி

வைத்தியரைத் தேடித் திரிவதே உத்தியோகமாக இருப்பதும் பிரத்தியக்ஷம். வாணிபம் இலேககம் உவாத்திமை முதலாகத் தேகப்பிரயாசை யில்லாத ஜீவன முடையவர்களும், யாதொரு தொழிலு மின்றிப் பிதுரார்ஜிதமான பொருளுதவியால் உண்டு டுத்து நாள்கழிக்கும் சுகஜீவிகளும், கல்வி கற்கு மாணுக்கர்களும், தாந்தாம் உண்ட வுணவு ஜீரணமாகி உடலில் உதிரம் பரவி உறுப்புகளும் நரம்புகளும் உரம் பெறுதற்பொருட்டு, ஏதாவது ஒருவிதத்தில் உழைப்புக்கொள்வது இன்றியமையாதது. சரீரப்பிரயாசை கொள்ளாவிடின், இன்னோ ரன்னோர் அஜீரணம் காய்ச்சல் கைகால் பிடிப்பு ஸ்தூலம் பாரிசவாய்வு துர்ப்பலம் முதலியவற்ருல் பீடிக்கப் பெறுவர். இவர்களுக்கு ஔஷதங்கள் தத்தத்கால பரிகாரமே யன்றி வேருகா. இவர்களுக்கு உழைப்பே பரமௌஷதம். இந்தப் பரமௌஷதம் கொள்ளாவிடின், இந்த ரோகங்கள் கஷ்டசாத்தியமும் அசாத்தியமு மான ரோகங்கள் ஆகிவிடும். தங்கள் தங்கள் இருப்பிற்கும் வயதுக்கும் தேகவியற்கைக்கும் ஏற்றபடி, சிலம்பப்பயிற்சி, மல்லயுத்தம், சாரிபோதல், வெளிக்காற்றில் கானடையாய் உலாவிவருதல், தூரவு குளங்களில் நீஞ்சுதல், நந்தவன முதலியன வைத்துப் பயிரிடல், முதலியவற்றில் எதையாவது இவர்கள் இரண்டு மூன்று நாழிகை நேரம் தினக்கிரமமாக அனுசரித்துவருதல் வேண்டும். இங்ஙனம் அனுசரிப்பது, ஏனையரினும் நகரவாசிகளுக்குப் பின்னும் அவசியம். உலாவி வருதலுக்கு மாலைப் பொழுதினும் காலைப்பொழுதே உத்தம காலம். சூரியன் அத்தமிக்கும் காலத்தைவிடப் பகற்காலத்தில் வேலை செய்தலே ஆரோக்கியத்துக்கு ஏதுவாகும்.

சிலம்பமுதல் மல்லயுத்தம் தேசிநடை கொள்ளின்
பலம்பரவு மெய்யிறுகும் பன்னத்—துலங்குபசி
உண்டாம் கபவாத மோடுவலி சூலையும்போம்.

யௌவன பருவத்தில் காளைகள் போல் ஆடியோடி உலாவா மல், எழுவதும் இருப்பதுமே மகாப் பிரயாசையாக இருப்ப வர்கள், விகடமான மன்னார்சுவாமி விக்கிரகங்களே. ஏன்? இவர்களை எடுக்கவும் பிடிக்கவும் உரமான ஆள்கள் வேண்டு மாகையால், இவர்கள் பாரமான சுமைகளே. உண்ட வுணவு ஜீரணியாமையால் இவர்கள் கட்டுச்சோற்று மூட்டைகளே. யாதொரு வினையு மின்றி எழுவா யுருபுகளாக இருக்கும் இவர் களைக் காரகவேது வாக்கிப் பயனிலை கொடுத்து முடிவு காட் டாவிடின், நன்னூல் கற்றதனா லாய பய னென்? முத்தகமான இவர்களைக் குளக மாக்குதல் வேண்டும். உண்டுடுத்து எதிர்மறை வினையெச்சமான இவர்களை, உடன்பாட்டுத் தெரிநிலை நிகழ் கால எதிர்கால முற்றுவினையோடு முடிக்கவேண்டும். நிலைத் திணைப் பொருளான இவர்களை, இயங்குதிணைப் பொருள் ஆக் கவேண்டும்.

மனோ வாக்குக் காயம்.—*ஜீவனத்தின் பொருட்டு உழைப்ப வர்களும், தேக சௌக்கியத்தின் பொருட்டு உழைப்பவர்களும், வயது தேகவலிமை முதலியவற்றிற்கு ஏற்ற அளவாக வன்றி, அதி கமாக உழைப்புக்கொள்வதும் கெடுதி விளைக்கும். கல்வி கற் பதும் நூல்கள் எழுதுவதும் விஷயசிந்தனை செய்வதும் வாதஞ் செய்வது மான மனோவியாபார முள்ளவர்களும், மனத்தை மிகவும் வருத்தி உழைப்பதும் கெடுதியே யாகும். மன மொழி*

மெய்களால் செய்யும் தொழில்களை அவை வருந்துவதற்கு முன்னே விட்டொழிக. இந்தத் திரிகரணங்களில் ஆதியும் அந்தமும் இதரேதரம். இவ்விரண்டில், ஒன்று ஏறுபடி யாயின், ஒன்று இறங்குபடியாம். இவ்விரண்டையும், ஏறுமா றின்றி இணைத்துப் பிணைப்பவர்களே, எண்ணிய இலக்கை எளிதின் எய்துவோ ராவர். ஏனையோர் வின்ஞண் அற்றவ ராவர். வாயால் மொழிதலான தொழிலையும் மிதமாகவே செய்க. 'மிதவார்த்தைக் குள்ளறிவு மெய்ச்சுகமுங் குன்றுது.'

7. **உண்டி.** — 'அன்னம் ஒடுங்கினுல் ஐந்தும் ஒடுங்கும்.' 'அன்னமயம் பிராணமயம்.' 'ஊணற்றபோதே உடலற்றுப் போம்.' 'உண்டவன் உரஞ்செய்வான்.' 'உண்டார்மேனி கண்டால் தெரியும்.' 'ஊணினுல் புத்தி (பூணினுல் சாதி.)'

உணவின் **அளவு** இவ்வளவு என நிறுதிட்டமாக உரைத்தலாகாது. அவரவர் கொள்ளுதலான உணவின் அளவு, அவரவர் உடலின் அளவுக்கும் உடலூரத்தின் அளவுக்கும் உழைப்பின் அளவுக்கும் ஜீரணசக்தியின் அளவுக்கும் ஏற்றதாக இருக்கும். உண்ணும்போது, 'இன்னும் அவசிய மில்லை, உண்ட இவ்வளவே போதும்' என்கிற உணர்ச்சி ஒவ்வொருவருக்கும் இயல்பாக உண்டு. அவ்வுணர்ச்சியின் அளவாக உண்பதே மிதமான ஊண். அதுவே அவரவர்க்கு அவசியமான அளவு. அவ்வளவுக்கு மிஞ்சினுல் அமுதமும் விஷமாகும். 'மீதூண் விரும்பேல்.' 'அன்னசுரணை அதிகமானுல் அக்ஷரசுரணை குறையும்.' 'மட்டான போசனம் மனதுக்கு மகிழ்ச்சி.'

> தீயள வன்றித் தெரியான் பெரிதுண்ணில்
> நோயள வின்றிப் படும்.

அளவுக்கதிகமாக உண்பார்க்கு 'இலங்கணம் பரமௌஷதம்.'

இங்ஙனம் அளவாக உண்ணுமிடத்தும், தேகவியல்பு காலவியல்புகளோடு மாறுகொள்ளாதனவும் சுவை வீரியங்களால் தம்முள் மாறுகொள்ளாதனவு மான உண்டிவகைகளையே உண்டல் வேண்டும். வைத்தியம் கொஞ்சமேனும் தெரியாதவர்கள் இல்லை. பகுத்தறி வெய்தும் வயதான பிறகு, இதை யெல்லாம், ஒவ்வொருவரும் தம் தம் அனுபவத்தால் அறியலாம்.

மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
தற்றது போற்றி யுணின்.

இங்ஙனம் தேகவியல்பு முதலியவற்றோடு மாறுகொள்ளாத உணவை மிதமாக உண்பதே, நீடியவாயுள் பெறுதற்கான உபாயமாம். 'பசித்தால் உண்க; தாக மெடுத்தால் தண்ணீர் குடிக்க' என்பர் ஆங்கிலேயர். 'ஞாலந்தான் வந்திடினும் பசித்தொழிய வுண்ணோம்' என்றார் தேரையரும்.

ஜீரணசக்தி மிக்கவர்கள் நாள்தோறும் மும்முறை நான்முறை உண்பதோடு இடையில் சிற்றுண்டி கொள்ளுவர். ஜீரணசக்தியோடு தேகவுழைப் புள்ளவர்கள், இடைவேளைகளில் சிற்றுண்டி கொள்ளினும் கொள்ளாவிடினும், இரண்டுபோ துண்பதே தேகாரோக்கியத்துக்கு அனுகூல மாகும். தேரையரும் 'உண்பதிரு பொழுதொழிய மூன்றுபொழு துண்ணோம்' என்றனர்.

உழைத்தல் செய்தவுடனே உண்ணுதலும் உண்டவுடனே உழைத்தலும் ஆகா. உண்டபின் தாம்பூலம் தரித்தலால் உற்சாகம் ஜீரணவிருத்தி முதலான பல நன்மைகள் உண்டாவதாக நமது மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. தாம்பூலம் தரிப்

பது நமது தேசாசாரம். 'உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணன்......' என வருவதுங் காண்க. உண்டபின் அல்லது, இடைவேளைகளில் தம்பலந் தின்பது கூடாது. 'ஊண்பாக் கொழிய வீண்பாக் காகாது.'

8. பானம்.—தாகம் என்பது தமிழில் நீர்வேட்கை எனப் படும். இது எல்லார்க்கும் இயல்பு. நீர்வேட்கையை வேறொன் றால் தீர்ப்பது ஆகாது. சிலர் நீர்வேட்கையை அடக்க மதுபானம் செய்கின்ற துராசாரத்தை மேற்கொள்கின்றனர். 'எஞ்ஞான்றும் நஞ்சுண்பார் கள்ளுண்பவர்.' மதுபானம் சீதள மித மண்டல தேசாசாரம். அம்மண்டலத்தவரும் அதனை அமிதமாகக் கொள்வதை அநாசாரமாகக் கொள்கின்றனர். அவர்களுள்ளும் பலர் இப்பொழுது அதனைக் கடிபவ ராகின்றனர்.

9. உறக்கம்.—புலி சிங்கம் முதலிய சில வனவிலங்குகள் மாத்திரமே, புதர் குகை முதலிய இடங்களில் பகலில் ஒளித் துறைந்து உறங்கியிருந்து, இரவில் இரைதேடப் புறப்படுகின் றன. பகற்குருடான கூகை முதலிய சில பக்ஷிகளும், பாழ்ம் பொந்துகளில் தங்கியிருந்து, இரைகொள்ள இரவில் வெளிப் படுகின்றன. மாலையானால், பக்ஷிகளெல்லாம் கூடுபுக் கடை கின்றன: வனவிலங்குகள் ஓரிடம் அடைந்து உறங்குகின்றன. சில விருக்ஷங்களும் இலையோடு இலை குவிந்து உறங்குவன போல்கின்றன. அதனால், விருக்ஷங்களில் ஓரின மரம், தூங்கு மூஞ்சிமரம் என்றே பெயர் பெறுகின்றது. கள்வர் காவலாளர் முதலிய சிற்சிலர் தவிர, மன்பதைகளும் இரவில் உண்டபின் உறங்கிவிடுகின்றனர். குக்ஷிபாதையின் பொருட்டுப் பகலில்

உழைப்பதும், அவ்வுழைப்பின் அயர்ச்சியால் இரவில் உறங்குவதும், பொதுவில் ஜீவவர்க்கங்களின் பிரகிர்தியாக இராநின்றது. யாதொரு அவசர நிமித்தமாக ஓரிரா முழுவதும் விழித்திருந்தவர்கள், மறுநாளில் தாங்கள் வழக்கமாகச் செய்யும் தொழிலைச் செய்ய இயலாமல் இடர்ப்படுவது இயல்பு. சில தேசங்களில் சில குற்றங்களுக்குக் கண்ணிரப்பையைச் சேதித்துவிடுகிற தண்டம் விதிக்கப்படுகின்றது. அவ்வித தண்டம் பெற்றவர் உறக்கம்பிடியாமல் சிலநாளில் மரணம் அடைகின்றனர். இடையிடையில் ஆறவிடாமல், எந்நேரமும் இயக்கப்படும் இயந்திரங்கள், விரைவில் பழுதடைந்து பயனற்றன ஆகின்றன. ஆகவே, இளைப்பாறி அயர்ந்து நித்திரைசெய்வது, ஜீவவர்க்கங்கள் அனைத்திற்கும் அவசியம் என்பது தெளியப்படும். பகலில் தொழில் செய்து உழைக்கும் போது சில தாதுக்கள் தேய்தலாய்க் கழிகடை யாகின்றன. அவை, இரவில் நாம் அயர்ந்து நித்திரை செய்கையில், இரத்தவோட்டத்தினால் மறுபடியும் சரிவர நிரம்பி, மறுநாள் தேக உழைப்பிற்கு ஏற்றன வாகின்றன. உற்றுநோக்கின், உறக்கமே, உழைத்துப் பழுதுற்ற உடலைச் சீர் செய்யும் சிற்பி: அன்றாடம் மரித்தலான தாதுக்களை உயிர்ப்பிக்கும் சஞ்சீவி: உழைப்பால் வந்த அயர்ச்சியைப் போக்கும் உத்தம பரிகாரி: வாடிய மேனியை மாற்றேற்றி மினுக்கிக் காட்டும் பரிசனவேதி. இரவைப் பகலாக்கும் மாணாக்கர்க்கு, உறக்கமே, பகலை இரவாக்கிக் கொடுக்கும் மாந்திரிகன்.

உறக்கத்துக்கு உரிய காலம் இரவே. 'உறங்குவ திராவொழியப் பகலுறக்கஞ் செய்யோம்' என்றார் தேரையர். பகலிலுறங்குவது நோய்க்கிடம். 'பகல் வளரார் நோயின்மை வேண்டு

பவர்.' இரவிலும் அர்த்தஜாமம் உறக்கத்துக்கு மிகவும் இன்றி யமையாதது. 'சேமம் புகினும் சாமத் துறங்கு.' நள்ளிரவுக்குப் பின்னல் இரண்டு நாழிகை உறங்குவதினும் நள்ளிரவுக்கு முன்னல் ஒரு நாழிகை உறங்குவது உத்தமம் என்றது ஒரு இங்கிலீஷ் பழமொழி.

அதிகமாக உறங்குவதும், சோம்பலுக்கும் அதனு லுளவா கின்ற குற்றங்களுக்கும் நோய்களுக்கும் காரணமாகும். அதனு லன்றோ 'அனந்தலாடேல்' என்றார் ஔவையார். 'கூற்றத் தின் வாய்வீழ்ந்த கும்பகருணனும் தோற்று முனக்குப் பெருந் துயில்தான் தந்தானே, ஆற்ற வனந்தலுடையாய்' என்றவாறு, வேண்டிய அளவுக்கு அதிகமாக உறங்குகின்றவர்களை, நம்ம வர்கள் மூதேவிக்கு உறைவிடமாக உரைப்பர். உறங்கும் அள வானது, அவரவருடைய தேகநிலைமைக் கேற்ற தாயினும், சரா சரியில் ஏழுமணி நேரம் போதுமான தென்று சுகாதார நிபுணர் கள் உணர்த்துகின்றனர்.

'பொழுதோடு படுத்துறங்கிப் பொழுதோடு எழுவதால் ஆரோக்கியமும் ஐசுவரியமும் அறிவின் தெளிவும் உண்டாகும்' என்றது ஒரு ஆங்கிலேயப் பழமொழி. நமது மருத்துவ நூலும் அதிகாலையில் விழித்தெழுவதைக் குறித்து,

புத்தி யதற்குப் பொருந்து தெளிவளிக்கும்
சுத்த நரம்பினறற் றூய்மையுறும்—பித்தொழியும்
தாலவழி வாதபித்தம் தத்தநிலை மன்னுமதி
காலைவிழிப் பின்குணத்தைக் காண்

என உரைக்கின்றது. 'வைகறைத் துயிலெழு' என்பது நாம்

இளமையிற் கற்ற பழம் பாடம். ஒன்பது அல்லது பத்து மணிக்குப் படுத்துக்கொண்டால் நான்கு அல்லது ஐந்து மணிக்கு எழுத லாகும். அர்த்தராத்திரியில் விழித்துக்கொண்டு நெடுநேரம் தூக்கம் பிடியாம லிருப்பவர்கள், அதிகாலையில் விழித்தெழும் வழக்கத்தை அனுஷ்டிப்பா ராயின், அங்ஙனம் நித்திரையின் இடையில் எழாமல் நல்ல நித்திரை செய்பவ ராவர். லௌகிக காரியங்களுக்கு உண்டாகிற இடையூறுகளாலும் வேறு மனக் கவலைகளாலும் உறக்கம் பிடியாதவர்கள், உறக்கத்தின்நிமித்தம், சாராய முதலிய லாகிரி வஸ்துக்களையும், பூரணாதி முதலிய லேகியங்களையும், உண்ண லாகாது. இயற்கையாய் உண்டாகிற நித்திரையே நன்மையைத் தரும். படுக்கும்போது, அன்றுடம் செய்த குற்ற நற்றங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, அன்றன்றளவில் அடைதலான நன்மையின் பொருட்டுக் கடவுளை நமஸ்கரித்து நிச்சிந்தையாகப் படுத்துறங்குவதே நன்மை.

வயிறு நிறைய உண்டபின்பு, உடனே படுத் துறங்குதலால், அமைதியின்மை முதலிய துர்க்குணங்கள் உண்டாகும். ஒன்றும் உண்ணாமல் பட்டினியாய் உறங்கப் புகுவதும் ஆகாது. கனவுகாண்டல் முதலியன இன்றி, மெய்ம்மறந்து உறங்குவதே நல்ல உறக்கம் ஆகும். பலபேர் படுக்கும் அறைகளிலும், மிகவும் தாழ்வான அறைகளிலும், காற்றுத் தாராளமாய்ப் பரவுதல் இல்லாத அறைகளிலும், ஓதமான தரையிலும், படுத்துறங்குதல் ஆகாது. நிலமட்டத்தில் அசுத்தவாயு அளாவி யிருத்தலினாலே, கட்டிலின்மேல் படுத்துறங்குவதே உத்தமம். பலகணி முதலியவற்றின் மூலமாய்க் காற்று நேராக உடலின்மீது வீசும்

இடத்தில் படுத்தல் ஆகாது. படுக்கை யறையில், மல்லிகை முதலிய புஷ்ப வகைகளும், மாரிகாலத்தில் கும்பிசட்டி முதலியவைகளும், இருத்தல் ஆகாது.

10. **உற்சாகம்.** — தேகாரோக்கியம் மாத்திரமே சௌக்கியத்துக்குப் போதிய தன்று. உண்டிகொள்ளுதல், உறங்குதல், உழைத்தல் முதலியன செய்யும் சமயங்களில், மனச்சிந்தை யாதொன்றும் இன்றி உற்சாகங் கொண்டிருப்பது, நீடியவாயுள் பெறுவதற்கு அனுகூல மாகும். அழுக்காறு, சீற்றம், மனக்கவலை, அதிக ஆனந்தம், வெளியிடாத துக்கம், என்றுற்போன்றவை, ஆரோக்கியத்துக்கு இடையூறு தருதலால், இவற்றைக் கடிதல் வேண்டும். இவற்றுள் யாதொன்றினு லேனும் மூளை நரம்புகள் தாக்குண்டு கலங்கினும், அவ்வண்ணங் கலங்குறும் போது, சுவல்பமான ஒரு துன்பமும் பிரமாதமாகத் தோன்றும். இங்ஙனம் அமைதி கெடுதல் காரணமாகப் பல வியாதிகள் தொடரும். ஆகவே, தாது பரீக்ஷையால் நோய்நிதானம் செய்கிற மருத்துவர்கள், 'மனநோய்க்கு மருந்துண்டா?' என விதிர் விதிர்ப்பர். 'அழுதவனுக்கு ஆங்கார மில்லை.' 'மனக்கவலை பலக்குறைவு.' 'மனமயக்கம் ஸர்வ மயக்கம்.'

'சமுசாரக் குட்டு வியாதி ரெட்டு' என்றபடி, சமுசார சஞ்சலத்தினாலும், இராசிக தெய்விகமாக நேரிடும் துன்பங்களாலும், வயது நிரம்பு முன்னரே நரை திரை மூப்பு மேலிடும். 'உமக்கு மிக்க வயதாகியும் நரையில்லையே' என்ற சான்றோரை நோக்கிப் பிசிராந்தையார்,

யாண்டுபல வாக நரையில வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்,
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்:
யான்கண் டனையரென் இளையரும். வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும். அதன்றலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே

என்றனராம். வயிறுவளர்த்தற் குரிய லௌகிக காரியங்களைச் செய்து முடித்த பிறகு, தினந்தோறும் சற்று நேரம் ஏதாவது விநோத வேடிக்கைகளில் கழிப்பது, மனத்துக்கு ஆரோக்கியத்தைக் கொடுக்கும். நல்ல சரித்திரங்கள் காவியங்கள் முதலியவற்றைப் படிப்பது, மனத்துக்கு உற்சாகத்தை விளைக்கும். இதனோடு ஸங்கீதம் கேட்பதும், உண்மை நண்பர்களோடு வார்த்தையாடி வம்பளப்பதும், எவ்வகைக் கவலைக்கும் பரமௌஷதம்.

11. **வைத்தியம் செய்துகொள்ளல்.**—சலதோஷம் தலைவலி வயிற்றுக்கடுப்பு வயிறுதள்ளுதல் முதலான சில சில்லறை வியாதிகளுக்கு, உண்டியில் காய்கறி கந்தமூலங்களை ஏற்ற பெற்றி வேறுபடுத்திக்கொள்வதே தக்க பரிகாரம். அவரவரனுபவத்துக் கியைந்த வாறு இங்ஙனம் வேறுபடுத்திக்கொள்வது கஷ்டமன்று. அசாதாரணமான யாதொரு வியாதியின் குறி தேகத்திற் காணப்பட்டால், அது முற்றுகிற வரையில் பராமரிக்கையாக இராமல், உடனே தக்க வைத்தியரைத் தேடுவதே நன்று. நோயை ஆரம்பத்திற் களையாமல் முற்றவிட்டுப் பரிகாரம் தேடுதல், முளையில் நகத்தால் கிள்ளிவிடுவதை

முற்றவிட்டுக் கோடரி கொண்டு வெட்டுவதை ஒக்கும். நமது உடற்கூறறிந்தவரிடத்தில் சிகிச்சை செய்துகொள்வதே உத்தமம். கேவலம் ஏட்டுச்சுரைக்காயான வைத்தியரை நம்பாமல், சாஸ்திர ஞானத்தோடு அனுபவ முதிர்ச்சியு முள்ள விருத்த வைத்தியரிடத்தில் சிகிச்சை செய்துகொள்வதே யுக்தமாகும். '(பால்ய ஜோசியம்) விருத்த வைத்தியம்' என்றது மூதுரை.

> நோய்நாடி நோய்முத னாடி அதுதணிக்கும்
> வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்

என்பது மருத்துவனுக் குரிய லக்ஷணம்.

12. பழக்க வழக்கம்.—'தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டில்.' இளமையில் தேசாசாரமாக ஏறிவிட்ட பழக்க வழக்கங்களைப் பிறகு மாற்றப் புகுவது எவ்விதத்திலும் கேட்டுக்கே ஏதுவாகும். தேசாசாரமான பழக்க வழக்கங்கள் அவ்வத் தேயத்தவருக்குக் காலாந்தரமான அனுபவ முதிர்ச்சியினால் ஏற்பட்டவை. ஒரு தேசத்திற்குனே அவ்வம் மாகாணத்தின் சீதோஷ்ண நிலைக்கும் தானிய தவச விளைவிற்கும் ஏனைச் சுற்றுச் சார்புகளுக்கும் ஏற்றவாறுகப் பழக்க வழக்கங்கள் வேறுபடுகின்றன. பாஞ்சால தேசத்தவருடைய உண்டியும் உடையும், சோழமண்டலத்திலும் பாண்டிமண்டலத்திலும் வசிப்பவர்களுக்குப் பொருந்துமா? மலையாளிகளுடைய நடையுடை பாவனைகள், வங்காள வாசிகளுக்கு ஏற்குமா? 'அரசன் வழிப்பட்டது அவனி,' 'அரசன் எவ்வழி, குடிகள் அவ்வழி' என்பது உண்மையே. ஆயினும் உஷ்ண மண்டலத்தில் வசிக்கின்ற நாம், உத்தர பரிமித மண்டல வாசிகளான நமது

துரைத்தனத்தாரது நடை யுடை பாவனைகள் அனைத்தையும் ஒரு தலைமுறையில் அப்படியே மேற்கொள்வது, யுக்த மாகுமா? அவற்றில் யாதொரு கெடுதியு மில்லாமல் நன்மை தருவனவான சிலவற்றை மாத்திரம், வேண்டுமானால், தற்கால நாகரிக நிலைமைக் கேற்ப மேற்கொள்வது உசிதமாகும். தங்கள் தங்கள் வீட்டில் பாரம்பரியமாக அனுசரித்துவரும் ஆசாரங்களையும், திடும்பிரவேசமாக மாற்றுதல் கூடாது. காலத்துக் கேற்ற கோலமாகவும், ஜீவனோபாய வேறுபாடுகளுக் கியையவும், உண்டி உடை முதலியவைகளை அவசியமானால் நாளடைவில் சிறிது சிறிதாக மாற்றிக்கொள்க. தேசாசாரமான உண்டி உடைகளை மாற்றிக்கொள்வதனால் நாம் நாகரிக முடையவராக மதிக்கப்படுவோம், நமது தேகாரோக்கியம் விருத்தியாகும் என நினைத்து, மாறுவேஷங் கொள்வது, நாடகதாரிகளுக் குரிய வேஷமே யாகும்.

13. முடிவு.—சிலர் தங்கள் ஆரோக்கியத்துக்குப் போதிய அளவு கவனம் செலுத்துவ தில்லை. சிலர், வடக்கே நோக்கி யிருக்கும் காந்த ஊசி போன்று, அதே நினைவாக இருப்பார். இவ் விருதிறவர் செய்கையும் ஒன்றற் கொன்று முரண்பாடுடையன வேனும், இவ்விரண்டும் கேட்டைத் தருவனவே யாம். சுகாதார விதிகளை ஒரு சிறிதும் அனுசரியாமல் பராமரிக்கையா யிருப்பவர்கள், 'உப்பில்லாவிட்டால் தெரியும் உப்பருமை, அப்பனில்லாவிட்டால் தெரியும் அப்பனருமை' என்பதாக, உடலில் ஏதாவது பிரமாதமான வியாதி உண்டான பிறகே, 'என் செய்தோம்? என்னுற்றோம்? மருந்தெங்கே?

மருத்துவன் எங்கே?' என நாடுவர். 'நோய்க் கிடங்கொடேல்' என்பதை மறந்து, நோய் வந்தபின் வைத்தியரையும் சுகாதார சாஸ்திரத்தையும் தேடுவது, 'கண் கெட்டபின் சூரிய நமஸ்காரம்' செய்வதை ஒக்கும்.

ஆரோக்கியமே நினைவாக இருப்பவர்கள், சந்தையிலே வேறுபடுவதைக் கண்டு நடுங்கும் வர்த்தகர் போல், காலநிலை வேறுபடுவதைக் கண்டு நடுங்குவர். இவர்கள், 'உட்டினம் உடலை உருக்கிவிடுமோ? சீதளம் சலதோஷத்தை வரவழைக்குமோ?' என்றஞ்சி, வாயுவின் சீதோஷ்ண நிலைமைக் கேற்றவாறு, அப்போதைக் கப்போது, உடை வகைகளையும் உண்டி வகைகளையும் மாற்றிக்கொண்டிருப்பர்: உண்ணும் அளவும் உறங்கும் அளவும், காணி மாகாணியும் ஏறுமல் குறையாமல், இயந்திரம் போன் றியங்குவர். இவர்கள் தின்னாத கடைச்சரக்கு மருந்தில்லை: இவர்க ளறியாத கோரக்கர் வைத்தியமும் இல்லை. ஆரோக்கியமான தேக நிலைமையில் செய்யலான சற்காரிய சிந்தனை யாதொன்றும் இன்றிச் சரீர சுகமே பிரதான நினைவாக இருப்பதால், இவர்கள் செய்கை விரும்பற் பாலதும் அனுசரித்தற் பாலதும் அன்று. பசி தாகம் சீதோஷ்ணம் முதலியவற்றைக் காலத்துக் கேற்றவாறு தாங்கத் தக்க உடலின் தன்மையைக் கெடுத்துக்கொண்டு, இவர்கள் தொட்டாற்சுருங்கியும் நின்றாற்சுருங்கியும் ஆதலால், இவர்களிடம் வியாதி தொடர்வது வெகு சுலபம்: அதை ஒட்டுவது வெகு பிரயாசம்.

அறநெறியில் நின்று பொருளீட்டி இன்ப நுகர்ந்து வீடடைதற்குக் கருவியா யிருப்பது சரீரம் ஆகையால், ஆயுள் பரியந்தம்

யாவரும் நோய்க் கிடங்கொடாமல் தங்கள் தங்கள் சரீரத்தைப் பாதுகாப்பது கடமை. சரீரத்தை ஆரோக்கியமாகப் பாது காக்கு முறைகளை ஒவ்வொருவரும் அறியவேண்டும். முதலில் அம்முறைகளை நாளடைவில் அனுட்டித்துவரல் வேண்டும். முதலில் அம்முறைகளை அனுட்டிப்பது பிரயாசமாகத் தோன் றும்: அனுட்டானத்தில் வந்துவிட்ட பிறகு யாதொரு பிரயா சமு மின்றிச் சுவபாவம் ஆகிவிடும்.

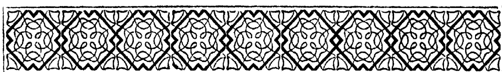
செல்வம்.

செல்வம்.

செல்வம்.

1. பொருளீட்டுதல்.—நால்வர் கூடி வார்த்தை சொல்லி யிருக்கு மிடத்தில், அவருள் சிலரறியாத வேற்று மனிதன் ஒரு வன் வருவானாயின், அவனைக் கண்டவளவில், அவனை அறி யாதவர்கள் அவனைப் பற்றிக் கேட்கும் முதற்கேள்வி யாவது, 'அவர் யார்? அவருக்கு ஜீவனோபாயம் என்ன?' என்பதே. இது சர்வஜன சாதாரணமாக இருக்கின்றது. 'உத்தியோகம் புருஷ லக்ஷணம்.' சோறுண்ணும் ஒவ்வொருவனும் சோம்பித் திரியாமல் உழைத்தல் வேண்டும். பொருளைச் செலவழிக் கின்றவன் அப்பொருளைத் தேடுதல் வேண்டும். தோட்டிபோ லுழைத்துத் துரைபோல் சாப்பிடவேண்டும்.

ஈட்டலும் துன்பமற் றீட்டிய வொண்பொருளைக்
காத்தலு மாங்கே கடுந்துன்பம்—காத்தல்
குறைபடிற் றுன்பம் கெடிற்றுன்பம் துன்பக்
குறைபதி மற்றைப் பொருள்

என்பது ஒரு ஜைந சந்நியாசியின் வார்த்தை.

நும்மைவிட்டுச்
செல்வமென் றுறுவதற்கும் செல்வமென் றுறும்பேர் நன்று

என்பதும்,

'பொருவறு பந்த மெல்லாம் புணர்த்திடும்; தெய்வ சிந்தை
ஒருவமே விட்டு நிற்கும்; உறக்கமும் இறக்கச் செய்யும்;
கருவினுட் புகுத்தும்; இன்ன கரிசுகண் டதனு லன்றோ,
இருநிலத் திடைவெ றுக்கை என்மனுர் புலமை சான்றோர்

என்பதும்,

முறைதவிர் கொடுங்கோன் மன்னர் முனிவிற்கு நனியும் அச்சம்,
கறைகெழு களவு செய்வார் கரத்திற்கும் அழற்கும் அச்சம்;
மறைவறு தாய மாக்கள் வெளவுவர் என்றும் அச்சம்;
அறைபொருள் பெற்று ரல்லர்: அச்சமே பெற்றுர் போனும்

என்பதும், புராண வைராக்கியம். 'பணம் என்றால் பிணமும் எழுந்திருக்கும்.' 'பணம் என்றால் பிணமும் வாயைத் திறக்கும்.' 'பொருளுள்ளோர்க்குப் பூலோகம் (அருளுள்ளோர்க்கு அந்த லோகம்).' 'பொருளில்லார்க்கு அருளில்லை.' பாசமற்ற பரதேசியானவரும் 'முனிவரு மன்னரு முன்னுவ பொன்னுன் முடியும்' என்றார். 'பணம் என்ன செய்யும்? பத்து விதமும் செய்யும்.' 'பண முண்டானல் மண முண்டு.'

வடுவிலா வையத்து மன்னிய மூன்றில்
நடுவண தெய்த விருதலையும் எய்தும்.

'கையில் உண்டானல் காத்திருப்பார் ஆயிரம் பேர்.' 'இல்லா தவனே பொல்லாதவனே?' 'ஏழையைக் கண்டால் மோழையும் பாயும்.' 'கைப்பொரு ளற்றால் கட்டுக்கழுத்தியும் பாராள்.' 'பணம் பந்தியிலே குலம் குப்பையிலே.' இன்பமும் புண்ணியமும் கீர்த்தியும் உறவும் நினைத்தது முடித்தலும் யாருக்குண்டு? திரளாகப் பணம் குவித்தவர்களுக்கே உண்டு. இல்

லாதவர்கள் உலகத்திலே நடைப்பிணம் ஆவார்கள். ஆதலால் யாவரும் செல்வத்தை இடையறா முயற்சியோடு வருந்தித் தேடல் வேண்டும்.

2. **தொழின் முயற்சி.**—பாடில்லாமற் பலனில்லை. புத்தி சாலிகள் அருமையான காரியங்களைச் செய்வார்கள். பெருமையும் சிறுமையும் அவரவராலேயே வரும். 'முயற்சி யுடையார் இகழ்ச்சி யடையார்.'

> தெய்வத்தா னாகா தெனினு முயற்சிதன்
> மெய்வருத்தக் கூலி தரும்.

யாதொன்று சம்பாதிப்ப தருமையோ அதைச் சம்பாதித்தல் வேண்டும். சம்பாதித்ததைக் காப்பாற்றல் வேண்டும். காப்பாற்றினதை விர்த்தி பண்ணல் வேண்டும். விர்த்தி பண்ணினதைத் தானும் அனுபவித்து உத்தமபாத்திரத்தில் செலவழித்தல் வேண்டும். ஏனென்றால், காப்பாற்றாத திரவியம் நாசமாகும். விர்த்தி பண்ணாதது குறையும். தானும் அநுபவித்துச் சற்பாத்திரத்தில் செலவழியாதது வீணாகும். பொருள் வரும் வழிக ளாவன, வேளாண்மை சிற்பம் வாணிகம் கைத்தொழில் வித்தைகற்பித்தல் இராசசேவை நியாயவாதம் நல்ல நூல்களையும் உரைகளையு மியற்றுதல் முதலாயின. யாதொரு வழியால் பொருள் தேடுமிடத்துத் தருமநெறியாலே தேடுதல் வேண்டும். களவு பொய்ச்சான்றுரைத்தல் பொய்வழக்கு பொய்ப்பத்திரம் விசுவாசகாதம் பரிதானம் வாங்குதல் முதலிய பாவ நெறியால் பொருள் தேட லாகாது. பாவ நெறியால் வந்த பொருளானது

தீராத வசை இராச தண்டம் மனக்கவலை முதலிய தீமைக ளைத் தரும். ஏதேனும் ஒரு தொழில் செய்து ஜீவனம் பண் ணத் திறனுடையவர்கள், அது செய்யாது, தாயப்பொருளைக் கொண்டும், மனைவியருடைய ஸ்ரீதனத்தைக் கொண்டும், அவ் விரண்டும் இல்லையாயின் யாசித்தும் சீவிப்பது, மான மின்மை யேயாம். அறிவும் ஆண்மையும் மானமும் உடையவர்கள் எக் காலும் இது செய்யார். 'தேடா தழிக்கிற் பாடாய் முடியும்.' 'போனக மென்பது தானுழந் துண்டல்.' கூழே யாயினும் தமது தொழின்முயற்சியாலே கிடைத்தது அமிர்தமே யாகும். சுவதேசத்தில் தொழின்முயற்சிகள் பலிக்காவிடின், தேசாந்த ரம் சென்றும் தாமே வருந்திச் சம்பாதித்துச் சீவனஞ் செய் தலே மனிதர்க்கு அழகு. 'பழையது மிகுந்த இடம் காணி யாட்சி.' ஆகையால், 'திரைகட லோடியும் திரவியம் தேடு.'

3. **செலவு-தருமம்-சேர்த்தல்.**—அப்போதைக் கப்போது நாம் தேடும் பொருளை நான்கு பாகமாகப் பகுத்து, அவைக ளுள் இரண்டு பாகத்தை நமது அநுபவத்துக்குச் செலவிட்டு, ஒருபாகத்தைச் சேர்த்துவைத்து, மற்றதைக் கொண்டு தருமம் செய்தல் வேண்டும் என நமது நூல்கள் வரையறுத் திருக்கின் றன. 'வருவாயுட் கால்வழங்கி வாழ்தல்' என்றது இக்கருத் துப் பற்றியே. ஆயினும் இவ்விதியைத் தவறாமல் அங்ஙன மே கடைப்பிடித்து நடப்பது லௌகிகத்தில் கஷ்டசாத்திய மாகும். எவ்வித அளவாக வாயினும் பகுத்துச் செலவிடுவதும் சேர்ப்பதும் தருமஞ்செய்வதும் மனிதனைப் பொறுத்த கடமை.

4. **வரவுக் கேற்ற செலவு.**—நமது அநுபவத்தின் பொருட்டுச் செலவிடுவதில், நாம் தேடும் பொருள் முழுவதையும் எவ்வாற்றானும் அழித்த லாகாது. வருவாயின் அளவினும் செலவின் அளவு சுருங்குதல் வேண்டும். அது இயலாதாயின் வரவுக் கொப்பவாயினும் செலவிடுதல் வேண்டும்.

> ஆன முதலில் அதிகம் செலவானால்
> மானம் அழிந்து மதிகெட்டுப்—போனதிசை
> எல்லார்க்கும் கள்ளனாய் ஏழ்பிறப்பும் தீயனாய்
> நல்லார்க்கும் பொல்லனாம் நாடு.

எவனிடத்தில் வருவாயிற் செலவு மிகுமோ, அவன் வாழ்க்கை உள்ளதுபோலத் தோன்றி மெய்மையான் இல்லையாய்ப் பின்பு அத்தோற்றமும் இல்லாமற் கெடும்.

> ஆகா றளவிட்டி தாயினுங் கேடில்லை
> போகா றகலாக் கடை.

'அளகேசனானாலும் அளவறிந்து செலவு செய்யவேண்டும்.'

5. **வரவு செலவு கணக்கு** அப்பொழு தப்பொழுது எழுதுதல் வேண்டும். எல்லா அமிசங்களையும் பன்னிப்பன்னி எழுதவேண்டு மென்கிற அவசியம் இல்லை. வந்த வரவு எவ்வளவு? வாங்கவேண்டிய பண்டங்களின் விலை எவ்வளவு? இன்னும் என்னென்ன செலவுகள் நேரிட் டிருக்கின்றன? என்னென்ன செலவுகள் நேரிடுவதாக இருக்கின்றன? அவை அத்தனையும் அவசியமான செலவுகள் தானா? இவைகளை

ஒருவாறுக அறிதல் வேண்டும். வந்த வருமானம் இவ்வளவு, செலவழிந்த மொத்தம் இவ்வளவு என்று அப்போதைக் கப் போது எச்சரிக்கையாகப் பார்த்து வருபவன் ஆராதாரித் தனமாகச் செலவிடமாட்டான். பாங்கு பரிசனை யறிந்து குடும்ப பாரத்தை நிர்வகிப்பவர் தமது வருவாயில் பாதிக் கதிகம் செலவிடல் ஆகாது. தனிகராக விரும்புவோர் மூன்றி லொரு பங்கில் தமது செலவுகளை அடக்கவேண்டும் என்பது ஐரோப் பியரில் அனுபவ முதிர்ச்சி உடையவர்களது கொள்கை.

6. **செலவுகளை வரையறுத்தல்.** — மிதமான வருமானம் உள்ளவர்கள், உயர்ந்த உடுப்பு உடுத்தால், அன்னப்பிடி வெல் லப்பிடி ஆகிவிடும். 'உயர்ந்த உடுப்பு அயர்ந்த அடுப்பு.' இவர்கள் போக்கியமான உணவை உண்ண விரும்பினுல், சா தாரண உடை உடுப்பதும் கஷ்டமாகும். ஐசுவரியவான்களும், பலவிதத்திலும் கங்குகரையின்றிச் செலவு செய்துவந்தால், விரைவிலே ஊதாரிதனையய் அழிவர். எப்படிப் பட்டவர்களும் அதததற்குரிய செலவைத் தங்கள் வருமானத்துக்கும் இருப்பிற் கும் ஏற்றவாறுக வரையறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒரொரு சமயம் ஏதாயினும் ஒரு வழியில் செலவு மிகுவதாயின், மற் றொரு வழியில் நேர்தலான செலவைக் குறைத்தல் வேண்டும். 'குந்தித் தின்றுல் குன்று மாளும்' ஆகையால், தனிகரான வரும் கலியாணம் முதலான விசேஷங்களில், தங்கள் நிலே மைக்கும் இருப்புக்கும் ஏற்றவாறு செலவைச் சிறிது தளரவிட் டாலும், மற்றை வாலாயமான செலவுகளை வரையறைப்படுத் தியே வைத்திருக்கவேண்டும். இன்னதற்கு இவ்வள வென்று

செலவு ஏற்பட்டுவிட்டால், பின்பு அதைக் குறைப்பது இல குவாய் இயலாது.

7. வீண் விரயம்.—'உப்பில்லாவிட்டால் தெரியும் உப்பின் அருமை.' ஆகையால் கையிருப்பாக ஒரு பண்டம் இருக்கும் போதே மேலுமேலும் வாங்குத லாகாது. அது செலவாகி முட்டுற்ற பின்னர் வாங்குவதே நலம். அப்போதுதான் அதன் அருமை விளங்கி, அதனைத் திட்டமாகக் கையாளும் வழக்கம் உண்டாகும். யாதொரு பண்டம் மலிவாக இருக்கிறதே, எப் படியும் கையில் பொருள் இருக்கிறதே என்று, அந்தப் பண்டத் தை வாங்கவேண்டா. பார்த்த பார்த்த பண்டங்களை யெல்லாம் வாங்க விரும்புவது கேவலம் குழந்தைகளின் இயற்கை. இன் றியமையாதவை நீங்க, ஏனையவற்றை வாங்குவது, வீண் விரய மே. இவ்வகை விரயம், உப்பின் குவியலிற் படிந்த நீருக்குச் சமானம்.

8. டாம்பிகம். — பண்டங்களைப் பாழாக்காமல், வீண்செ லவு செய்யாமல், செய்த மட்டில் சீருஞ்செட்டு மாகச் செய் யும் குடித்தனப் பாங்கைக் கண்டு எல்லோரும் நன்குமதித்து மெச்சுவர். உள்ளபடி தமக்குள்ள நிலைமையைப் பின்னும் பெரிதாக ஊரிலுள்ளவர் மெச்சுமாறு, கூழ் குடித்தும் பன் னீர் கொப்புளிக்கின்ற வீணர்கள் விருதுக்கு வேட்டையாடு வோ ராவர். உத்தியோகத்துக்குத் தக்க சுகம் தேடாமல், கா லத்துக் கேற்ற கோலங் கொள்ளாமல், குடிமிக் கேற்ற கொண் டை போடாமல், வீம்புக்கு வேடங்கொண்டு வீண் விபரீதத்

தால் பேதையர் வீண்செலவு செய்ய உடன்படுவர். இங்ஙனம் டால்டம்மாரம் போட்டுக்கொண்டு திரியும் டாம்பிகர்களுடைய கதி கடன்பட்டுக் கடைகெடுவதே ஆகும்.

9. குடி.—எங்கிலாந்தில், கல்வி கற்று இராசசேவை இரா ணுவசேவை முதலிய சேவை செய்வோரினும், இரும்புவேலை நெசவுவேலை முதலிய கைத்தொழில் செய்வோர், அதிகமாகப் பொருள் தேடியும், அநேகர், அப்பொருளிற் பெரும் பாகத் தைச் சாராயத்திற் கரைத்துவிட்டுப் பஞ்ஞிகளாகி, இருக்க இட மும் உண்ணச் சோறும் உடுக்கக் கந்தையும் இன்றி அலேகின் றனர். இந்து தேசத்திலும், இருப்புப்பாதை பஞ்சாலே முதலிய தொழிற்சாலேகளில் பல கூலியாள்கள் தினந்தோறும் இரண் டணு முதல் ஒன்றரைரூபா வரையில் பெறுகின்றனர். சகல கலாசாலேகளில் கல்வி கற்றுப் பட்டதாரிகளான அநேகர் இராச சேவையிலும் இதர சேவையிலும் பெறும் சம்பளத் தைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பெற்றும், இக்கூலியாள்களில் அநேகர் குடிக்குக் கொத்தடிமைகளாய்ப் பெண்டிர் பிள்ளே களேத் தெருவில் அலேயவிடுகின்றனர். பட்டதாரிகளாய்ப் பெரிய உத்தியோகங்களே நிர்வகிப்பவர்களிலும் சிலர் (பல ரென்றும் வதந்தி), சில காலமாய் இந்தக் குடியென்னும் அரச னுக்கு அடிமைகளாய், வரவுக்கு மேல் செலவு செய்து, கட ஞளிகளாய் இடர்ப்படுவதும், கடன் கொடுக்க நிர்வாக மில்லே யென்று நியாயஸ்தலத்தில் தாக்கல் செய்வதும், மான முள்ளவர் வைரத்தை இழைத்துக் குடித்து அகால மரணம் அடைவதும், நாணத்தை விளேவிக்கின்றன. ஆகவே கூலியாளர்களேப் பழிக்க

நா எழுகின்றிலது. முன்னோர் சரியாகப் போனு லல்லவோ பின்னேரைச் சரியாக நடத்தலாம்.

10. வரவுக்கு மேற்பட்ட செலவு செய்யப் புகுவோர், களவு முதலிய பாவச் செய்கைகளைச் செய்யப் புகுவர்; அல்லது கடன்படத் தலைப்படுவர். கடன்படத் தலைப்பட்டவர், 'கடனோடு கடன், கதம்பப் பொடி காற்பணம்' என்று மேலுமேலும் கடன்வாங்கி, இதை எப்படித் தீர்க்கப்போகிறோம் என்றெண்ணுமல், கண்ணை மூடிக்கொண்டு செலவிடுவர். வரவு கொஞ்சமும் வலிப்பு மெத்தவுமாய்க் கடன்பட்டவர்கள், பின்னல் கடனைக் கொடுக்க வழியில்லாமல் கலக்க மடைவர். கடன் வாங்குகிறபோது இனிப்பு, கடன் கொடுக்கிற தென்றால் கசப்பு. கடன் வாங்குகிறவர் கடைத்தேற மாட்டார். மரமேறிக் கைவிட்டவனும் கடன் வாங்கிக் கடன் கொடுத்தவனும் கெட்டான். ஆகையால் 'கடனில்லாச் சோறு கால்வயிறு போதும்.' எதிர் பாராத செலவு நேரிடுவதாயின், அது அவசிய மானதாக இருக்கிற பக்ஷத்தில், அதை எவ்விதத்திலும் நிர்வகிக்க வேண்டும் 'கடங்கொண்டும் செய்வார் கடன்.' அப்படிப்பட்ட தறுவாயிலும், கடன்படுவோ மாயின், 'இதைத் தீர்த்தற்குப் பொருள் வரும் வழி உண்டா? இல்லையாயின், கடன்படாது நம்முடைய தாவர சங்கமப் பொருளிலே சிலவற்றை விற்றே செலவு செய்யலாமே' என்றிங்ஙனம் செம்மையாக ஆலோசித்து, எது செய்வது யுக்தமென்று தோன்றுகிறதோ அதனைச் செய்க. கடன்படுகிற வழக்கம் உண்டாகிவிட்டால் பின் அதனை ஒழிப்பது கஷ்டம். கடன்படக் கூசாதவர், பொய்யுரைக்கவும் பொய்

வழக்குத் தொடுக்கவும் விசுவாசகாதஞ் செய்யவும் கூசார்: வழக்குத்தீர்ப்பிலே பரிதானம் வாங்கவும் களவு கொலைகளைச் செய்யவும் கூசார். கடன்படல் எல்லாப் பாவங்களையும் வலிந்து கைப்பிடித் தழைக்கும் தூது.

11. **மிச்சம் பிடித்தல்.**— 'அழுகுக் கிட்டால் ஆபத்துக் குதவும்' என்றபடி, சில பூஷணங்களைத் தேடி வைத்தாலும், ஆபத்துக்கு அவை உதவியா யிருக்கும். வீடு வாயில் தோட்டம் துரவு நிலம் நீர் முதலியவைகளைத் தேடிவைத்தாலும், அவைகளால் வரும் வருமானம் அவ்வாபத்துக் காலத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கும். செலவுகளும் தான தருமங்களும் போக, வருவாயில் எஞ்சியதை இறுகப் பிடித்துச் சேர்த்துவைத்தால் மாத்திரமே, இவைகளைத் தேடுதல் முடியும். வரவுக்கு மிஞ்சின செலவு செய்யாமலும், வரவத்தனையுஞ் செலவழிக்காமலும் இருப்பவர்களே, ஏதாவது சேர்க்கக்கூடும். வரவத்தனையும் செலவழிப்பதே பெரும்பாலார்க்கு இயல்பாக இருக்கின்றது. கொஞ்சமாயினும் இறுகப்பிடித்துச் சேர்மானம் செய்கிற வழக்கத்தைக் கஷ்டப்பட் டாயினும் செய்துகொள்ளல் வேண்டும். வரவுக்கு மேல் செலவிடுதலான துர்வழக்கத்தை ஒழிப்பதற்கு இதுவே உபாயம். (செலவுகாரனாகிய ஓர் உத்தியோகஸ்தன் ஒரு செல்வனைக் கடன் கேட்டான். 'திரும்ப நீ எப்படிக் கடன் தீர்ப்பாய்?' என்று கேட்க, 'என் சம்பளத்தில் மாதந்தோறும் சேர்த்துத் தருவேன்' என்றான். அதன்மேல் அந்தச் செல்வன் 'இதற்கு முன்னே தானே ஏன் அப்படிச் செய்துகொள்ளவில்லை?' என்ன, உத்தியோகஸ்தன் 'தெரியாமல் இருந்துவிட்

டேன்' என்றான். அது கேட்டுச் செல்வன் 'ஆனால் நான் தெரிவிக்கிறேன். எப்படியெனில் கடன் தரமாட்டேன் போ' என்றான். அப்பால் உத்தியோகஸ்தன் பணம் சேர்க்கத் தொடங்கினான். இப்படிப்பட்ட செல்வர்களே வரவுக்கு அதிகமாக ஓடும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் பரமோபகாரிகள்). வயது ஏறஏற, சமுசாரபாரம் வெகுவாய்ப் பலத்து வரும். சமுசாரம் பெருகும்போது அதற்கேற்ப வருமானமும் பெருகாவிட்டால், சமுசார பாரத்தை நிர்வகிப்பது மிகவும் கஷ்டமாகும். பிள்ளைகளுக்குக் கல்வியாவது வேறு வித்தையாவது கற்பித்தல் வேண்டும். பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதோடு, பூஷணம் ஸ்ரீதனம் முதலியவைகளைத் தேடல் வேண்டும். பொருள் ஊறு நாளில் குருட்டுத்தனமாய் அதை வீணில் வாரி இறைத்துவிட்டால், பொருள் வரும் வழி தூர்ந்து போகும் போது, சமுசாரம் வாடி வதங்கிப் போகுமே. யாதொரு தொழிலாகிற வயலிலே, சோம்பலென்னும் களையைப் பிடுங்கி, ஊக்கமாகிய எருவிட்டு, உழைப் பென்னும் நீர் பாய்ச்சி, குடி சூது முதலிய பட்டிமாடுகள் மேயாமல், தனமாகிய தானியத்தை விளைத்தவர்கள், தருமமான கடமைகளை யிறுத்து, உண்டது போக எஞ்சியதைப் பாங்கியாகிய குதிரில் சேர்த்து வைக்காவிட்டால், கைவறட்சியான கருப்புக் காலத்தில் முதலாளிகளுக்குக் கொத்தடிமை குலவடிமையாகிப் பஞ்சுபடாத பாடும் படலாகுமே. வருவாயிற் சிறிது தொகையும் இறுகப்பிடியாமல் விடுபவர், இந்த இன்னல்களை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். தங்கள் எதிரிலே காணப்படும் புதுப் பாடங்களையும், இறந்த காலத்திற் கண்ட பழம் பாடங்களையும், பலமுறையும் சிந்தித்து, அறிவு தெளியவேண்டும்.

12. எய்ப்பில் வைப்பு.—எறும்பானது கிடையாத காலத்துக்கு உதவுமாறு கிடைத்த காலத்தில் உணவிற்கு உரியவற்றைச் சேர்த்து வைத்துக்கொள்கின்றது. வெய்யிற் காலத்தில் பயிர்பச்சைகளுக்கு ஆகும்படி மாரி காலத்தில் ஏரி குளங்களை நீர் நிரப்பி வைத்துக்கொள்ளுகிறோம். ஓடுகிற ஆறு ஓடிக்கொண்டே இராது. ஓடம் விட்ட ஆற்றிலும் அடி சுடும். ஆபத்தும் சம்பத்தும் ஆருக்கும் உண்டு. ஆகவே, மனிதனானவன், கார்காலத்தில் இன்புற்று வாழ்வதற்கு ஆவனவற்றைக் கோடைக் காலத்தில் தானே தேடி வைத்துக்கொள்ளவும், இரவில் சுகமாக உண்டுறங்குவதற் கின்றியமையாதனவற்றைப் பகற்காலத்தில் தானே சம்பாதித்து வைத்துக்கொள்ளவும், முதுமைப் பருவத்தில் முட்டுப்பா டின்றி உண்டு உயிர்வாழ்வதற்கு வேண்டுமவைகளை இளமைப் பருவத்தில் தானே ஈட்டி வைத்துக்கொள்ளவும், முயற்சி செய்யக்கடவன். 'பொருடனைப் போற்றி வாழ்.'

> வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்
> வைத்தூறு போலக் கெடும்.

வருமுன் காப்பவன் புத்தியை வந்தபின் காப்பவன் தள்ளினது போல், சிலர், என்ன சொன்னாலும் கேட்காமல், முன்பின் பாராமல், 'ஊதாரிக்குப் பொன் துரும்பு' என்றபடி, கையிற் கிடைத்த பொருளை யெல்லாம் செலவழித்துவிட்டு, எய்ப்பில் வைப்பின்றி இடர்ப்படுவர்: பிணியினாலேனும் முதுமையினாலேனும் வேறு இடையூறுகளாலேனும் பொருள் தேடும் வழி

இல்லாத பொழுது, ஒரு காசு கிடைப்பது குதிரைக் கொம்பா கிப் பெண்டிர் பிள்ளைகளோடு இடருறுவர்.

13. **ஆயிர மாகாணி அறுபத்திரண்டரை.**—கையில் ஒரு காசு மிருந்திருக்கும் போது, இந்த ஒரு காசு எதற்காகும், இதனுல் என்ன நன்மை உண்டாகப்போகிறது என்று அலக்ஷி யமாக எண்ணி, அதை வீணிலே செலவழித்த லாகாது. ஒரு காசு பேணின், ஒரு காசு தேறும். தம்படி தம்படியாச் சேர்ந்து தானே ரூபா ஆகும். பல துளி பெரு வெள்ளம் அல்லவா? அன்றன்று இரண்டணு சம்பாதிப்பவன், தம்படி தம்படியாகச் சேர்த்துவந்தால், ஒரு வருஷத்தில் அந்தச் சேர்மானம் ஒரு ரூபா பதினலணு ஐந்து பை யாகும். தினந்தோறும் நாலணு சம்பாதிப்பவன், கால் கா லணுவாகச் சேர்ப்பா ஞனுல், அவன் ஒரு வருஷத்தில் ஐந்து ரூபா பதிஞேரணு மூன்றுபை சேர்க்க லாமே. தினந்தினம் அரை ரூபா சம்பாதிப்பவன், ஓர் அணு வீதமாகச் சேர்த்தால், ஒரு வருஷத்தில் இருபத்திரண்டு ரூபா பதின்மூன்றணு சேர்க்கலாம். 'ஆயிர மாகாணி அறுபத்திரண் டரை' என்கிற கணக்கின்படி, அதாவது ஆயிரநாளில், அதாவது சுமார் இரண்டு வருஷம் ஒன்பது மாதத்தில், அவன் அறுபத் திரண்டரை ரூபா சேர்க்கலாம். இங்ஙனம் சேர்மானமாகிற தொகை வட்டி முதலியவற்ருல் விருத்தியாகிற பக்ஷத்தில், அவன் பத்துவருஷ காலத்தில் முந்நூறு ரூபாவுக்குக் குறையாத முதற்பொருள் உள்ளவ ஞகலாம். தினமானம் அரை ரூபா சம் பாதிப்பவனுக்கு இது எவ்வளவு சிறந்த முதற்பொருள். தபாற் சாலைகளில் பணஞ் சேர்க்கிற பாங்கி ஏற்படுத்தி யிருக்கிறது.

அதில் நாலணு முதல் எவ்வளவு வேண்டுமொனாலும் கட்டிக் கொண்டு வரலாம். மாதம் ஒன்றுக்கு ஐந்து ரூபாவுக்குக் காலணு வீதமாக வட்டி கிடைக்கின்றது. இருநூறு ரூபா வரையில் அங்கே சேர்மானம் பண்ணலாம். இது ஏழைகளுக் கென்றே ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அவசரமான செலவு நேரிட்டாலும், அவசியமான தொகையை வாரத்துக் கொருமுறை வாங்கிக்கொள்ளலாம். வாரத்துக் கொருமுறை நாலணு கட்டிக்கொண்டு வந்தால், சுவல்ப வருமான முள்ளவர்களும், ஒரு வருஷ காலத்தில், வட்டி நீங்கலாகப் பதின்மூன்று ரூபா சேர்க்கலாமே. மெய்தான்: இவ்விதம் காலணு அரையணு வாகச் சில்லறை சில்லறையாகச் சேர்த்து, எக்காலத்திற் செல்வராகிறது என்று நினைக்க லாகாது. கொஞ்சம் வருகிற போதே பொருள் சேர்க்கிற வழக்கம் இல்லாவிட்டால், அதிகம் வருகிறபோது அவ்வழக்கம் உண்டாகமாட்டாது. சீருஞ் செட்டுமாக வரவு செலவுகளை வரையறை செய்யும் குடித்தனப்பாங் கறியாது திடுப்பிரவேசமாகச் செல்வம் பெற்ற வறிஞர்களுக்கு, அதை வைத்துப் படைக்க வழி தெரிகிறதில்லை. நிதியைக் கண்ட நித்திய தரித்திரர்கள் செய்கை, நகைபிழை நாடக மாகவே முடியும். ஆகையால், சிறிது சிறிதாகச் சேர்த்து வழக்கப்பட்டவர்களுக்கே பணத்தின் அருமை தெரியும். அவர்களிடம் திடும்பிரவேசமாக வந்த செல்வமும் சீரழியாது நல்வழிப்படும்.

14. **பணப்பேய்.**—'பிள்ளையார் பிடிக்கப்போய்க் குரங்காக் முடிந்தது' போல், சிலர் பணஞ்சேர்க்கத் தொடங்கிப் பணப் பேய்களாக முடிகின்றனர். அங்கத்தைக் கட்டியும் சிலர் தங்கத்

தைச்சேர்ப்பவர் ஆகின்றனர். சிலர், 'தாக்ஷிணியம் தந நாசனம்' என்று கொண்டு, நிர்த்தாக்ஷிணிய ராகி, பணமே பெண்டிர், பணமே மக்கள், பணமே உறவு, பணமே நட்பு, பணமே மற்றும் முற்றுமாகி, ஊணும் உறக்கமும் ஒழித்து, தாமும் அனுபவியா மல், பிறரையும் அனுபவிக்கவொட்டாமல், உலோபிகளாகின்ற னர். இவர்களிடத்தில் சேர்ந்த பணம், 'சமண சந்நியாசி கையில் அகப்பட்ட சீலைப்பேனும்,' 'நாய்பெற்ற தெங்கம் பழ மும்' ஆகும். அப்பொருள் அவரிடம் இருப்பி னென்: இரா விடி னென்? பொருளைச் சேர்த்துவைத்தும்

> உண்ணான் ஒளிநிறான் ஓங்கு புகழ்செய்யான்
> துன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—கொன்னே
> வழங்கான் பொருள்காத் திருப்பானேல் அஆ
> இழந்தானென் றெண்ணப் படும்.

இதற்கு 'உய்த்தீட்டும் தேனீக் கரி'. இறுதியில் பாவம் 'உண் ணமல் தின்னமல் ஊரம்பல மானேனே' என்று ஏங்கும்படி நேரும். 'உண்ணச் சொத்து மண்ணய்ப் போகும்.' மூவகை யாசையில் ஒன்முன பணவாசை யாகிய பேயைப் பரிஷ்கார மாக ஓட்டிவிடுதல் வேண்டும். அப்பேய் கோட்பட்டார்க்கு உய் வில்லை. 'பணமென்ன பாஷாணம்.' எவரு மில்லாத காட் டில் பணம் பசிக்காகுமா? அதை உரைத்துக் குடித்தால் தாகம் தீருமா? அது போகிற பிராணனை மீட்டுக் கொடுக்குமா? செல விடுத லொழியப் பணத்தா லாகும் பயன் என்ன? செலவிட் டாலொழிய, அதனு லாகும் நன்மையைப் பெறுதல் இல்லையே. பணத்தைச் சேர்ப்ப தெல்லாம், எய்ப்பினில் வைப்பாகும் பொ

யெடுத்துத் தனது உடையில் செருகிக்கொண்ட லப்பீட் என்பவன், அதுவே வியாஜமாக அந்தச் சாவகாரியிடம் வேலையிலமர்ந்து, தனது உழைப்பினாலும் யோக்கியதையாலும் அவ் வர்த்தகசாலையில் மேன்மே லுயர்ந்து, தலைமை உத்தியோகஸ்தனாகி, கடைசியில் தான் சேர்த்துவந்த சேர்மானத்தின் உதவியால் வர்த்தகத்தில் பாகஸ்தனாய், அப்பால் தனியே ஒரு வர்த்தகசாலையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு, இறந்துபோன சாவகாரியின் மைந்தனுக்கு நன்றியறிவுடனே பொருளுதவியும் செய்துவந்தான்.

17. **தருமம்.**—'தானமது விரும்பு.' 'தருமத்துக்குத் தாழ்ச்சி வராது.' 'தருமமே தலைகாக்கும்.' 'ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்.' 'ஈயாதார் வாழ்ந்தென்ன, இண்டஞ்செடி தழைத்தென்ன?' தொழில் செய்து சீவனம்பண்ணச் சக்தி யிருக்கவும் அது செய்யாத சோம்பேறிகளுக்கு யாதோ ருதவியும் செய்யலாகாது. குருடர் முடவர் முதலான அங்கவீனம் உள்ளவர்களுக்கு அவசியமான உதவிகளை இயன்றமட்டில் செய்யவேண்டும். 'பாத்திர மறிந்து பிச்சையிடு (கோத்திர மறிந்து பெண்ணைக் கொடு).' ஒருவர் நமக்குச் செய்த நன்மைக்குப் பிரதியாக ஒரு நன்மை செய்வது உபகார மன்று. 'மாறீவார்க்கீதல் பொலிகட னென்னும் பெயர்த்து.' தன்னளவிலே முட்டுப்பாடுடையவன் தருமஞ்செய்வ தியலாது. 'தனக்குக் கண்டு தானம் வழங்கவேண்டும்.' தாய்தந்தையர் பொருளின்றி வருந்தாநிற்கத் தநயர்கள் ஏனையர்க்குத் தானஞ்செய்வது கிரமமாகாது. நம்முடைய உறவினரில் நொந்திருப்பார்க்கு உதவிசெய்யாமல்

மற்றவர்க்கு உபகாரம் செய்வதும் பேதைமையே. 'செல்வர்க் கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்.' குடும்பச் செலவிற் குரியது போக, இங்ஙனம் உறவினர் முதலியோர்க்குச் செயக்கடவ கடப்பாடுகளைச் செய்து எஞ்சிய பொருள், வறியார்க்கு ஈதற் குரியது. 'பாழாய்ப் போகிறது பசுவின் வாயிலே' போவது நன்றே. பாழாய்ப் போகிறதைப் பசுவின் வாயி லிடுவது மாத்திரமே தரும மாகாது. தனது பதவிக்குரிய செலவுகளிலும், தனக்குரிய சௌகரியங்களிலும், அநாவசியமான சிலவற்றைக் குறைத்தாயினும், தான் கருதிய நன்மையை மனப்பூர்வமாய்ச் செய்வதே, தருமசிந்தையோடு செய்வதற்கு அறிகுறி.

18. **பொது நன்மை.**—நமது நூல்கள் வரையறுத்திருக்கும் தானவகை முப்பத்திரண்டில் சிலவற்றை, இக்காலத்தவர், ஏற்புடையனவாகக் கொள்ளார். அங்ஙனம் தள்ளுபடி ஆயின போக, ஏனையவற்றில் பல, வெகுஜன நன்மைக்கு உரியனவே. ஏழைகள், தங்களளவில் தனித்தனியாகவும், பலர் கூடி ஒருமிக்கவும், தேடிக்கொள்ள முடியாத நன்மைகளைத் தேடுவதே, செல்வர்கள் செய்தற்குரிய சிறந்த தானம். செல்வர்களும் தங்களளவில் தனித்தனியாக இப்படிப்பட்ட தானங்களைச் செய்து முடிக்க இயலாவிட்டால், பல செல்வர்கள் ஒருங்கு கூடி அவற்றை நிறைவேற்றுவது உசிதம். கல்விச்சாலை ஸ்தாபித்தல், தருமவைத்தியசாலை ஏற்படுத்தல், அநாத பிள்ளைகளைக் கல்வியுங் கைத்தொழிலுங் கற்பித்து வளர்த்துவிடுதல், திக்கற்ற விதவைகளுக்கு அன்னவஸ்திரங் கொடுத்தல், ஏழைகள் தீயொழுக்கத்தை விட்டு நல்வழியில் நடப்பதற்கான உபாயங்களைத்

தேடுதல் என்றூற் போன்றனவே, இலக்ஷாதிகாரிகளும் கோடீசுவரர்களும் மேற்கொண்டு செய்யத்தக்க தருமங்கள்.

19. **சில தர்மிஷ்டர்கள்.**—பம்பாயில் வசிக்கும் பாரசீகர்களில் மிகவும் எளிய குடியில் பிறந்த ஜம்ஸெட்ஜீ ஜிஜிபாய் என்பவர், தமக்குக் கிடைத்த இரண்டு வெறுமையான குப்பிகளையே முதற்பொருளாகக் கொண்டு, குப்பி வியாபாரம் செய்து, குபேரசம்பத் துடையவ ராயினூர். மூன்று பிள்ளைகளும் ஒரு பெண்ணும் பெற்றவ ராயினும், இவர் வெளிப்படையாகச் செய்த தானதருமங்கள் மாத்திரம் கோடிரூபாவுக்கு மேற்பட்டன. ஏழை பேழைகளுக்கு இவர் நேரிற் செய்த சாதாரண தருமங்களுக்கு இவ்வள வென்று கணக்கில்லை. கல்விச்சாலைகளைக் கட்டுவதும், அவை நன்கு நடத்தற்கான மூலதனத்தைக் கொடுப்பதும், தேவாலயங்களைப் பிரதிஷ்டை செய்து திரவிய சகாயஞ் செய்வதும், தரும வைத்தியசாலை தருமசத்திர முதலியவற்றைக் கட்டிப் பரிபாலித்தலும், புதிய பாதைகளை ஏற்படுத்தலும், பாலம் கட்டுவிப்பதும் ஏரிகுளங்களை வெட்டுவிப்பதும், ஆகிய பலவித தருமங்களைச் செய்தனர். இந்தியாவில் மாத்திரமே யன்றி, இதரமான தேசதேசாந்தரங்களிலும், தீவு தீவாந்தரங்களிலும், குடிகளின் கஷ்ட நஷ்டங்களைத் தீர்க்கவும், அமிதமான திரவிய சகாயம் செய்துவந்தனர். இவருடைய மனைவியாரும், இவற்றுக்கெல்லாம் இணங்கியிருந்தது மன்றி, தம்முடைய செலவிலே சில பொது நன்மையான தருமங்களைச் செய்தனராம். காஞ்சீபுரம் பச்சையப்ப வள்ளலும், பி. டி. லி. செங்கல்வராய நாயகரும், தேவாலயம்

தருமசத்திரம் கல்விச்சாலை அநாதபிள்ளைகள் பாடசாலை முதலியவைகளுக்கான சாசனங்களை எழுதிவைத்து, என்றுமழியாது நின்று நிலவுதலான புகழுடம்பை எய்தினர். எங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலும் சில தர்மிஷ்டர்கள் செய்துள்ள தானங்கள் புகழி லடங்குவன வல்ல.

20. ஏற்பவர்.—தானங் கொடுப்பவர் இல்லையாயின் தானம் ஏற்பவரும் இலராவர். தானம் ஏற்பவர் இலராயின் தானம் கொடுப்பவரும் இலராவர். ஆயினும் உலகியல் அங்ஙனம் நடத்தல் இல்லை. 'அச்சையிலும் உண்டு பிச்சைக்காரன்.' 'அளகாபுரியிலும் விறகுதலையன் உண்டு.' "யாதும், கொள்வாரிலாமைக் கொடுப்பார்களு மில்லை மாதோ" என்றும், "எல்லாரு மெல்லாப் பெருஞ்செல்வமு மெய்தலாலே, இல்லாரு மில்லை யுடையார்களு மில்லை மாதோ" என்றும், "என்று மில்லாதனவு மிரவே" என்றும் கூறுவன வெல்லாம் உயர்வு நவிற்சியணியே. கடப்பாடான ஒப்புரவுகளை ஏற்றுக்கொள்வது இகழ்ச்சியாகாது. வறுமையால் 'ஏற்ப திகழ்ச்சியே' ஆயினும், எவரும் கசக்கி மோருத லாகாது. 'புண்ணியத்துக் குழுத மாட்டைப் பல்லைப் பிடித்துப் பதம் பார்த்த' லாகாது. கொடுப்பவர் திருப்தியாகக் கொடுத்ததை, ஏற்றுக்கொள்பவரும், அகமலர்ச்சி முக மலர்ச்சியோடு, வந்தன பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். எதிர்பார்த்த அளவு கிடைக்கவில்லையே யென்று வருந்தலும் அருவருத்தலும் மடமை.

21. திருப்தி.—விசேஷ செல்வத்தால் இன்பமும் அஃதில்லாமையால் துன்பமும் உண்டாகும் என்பதில்லை. எவ்வளவு

இருந்தும் அவா அடங்காதவர்கள் எளியரே. வருந்தித் தேடியது சிறிது பொருளே யாயினும், அதனு லாகக்கூடிய சௌகரியங்களைத் தேடிக்கொண்டு திருப்தியாக அமைந்திருப்பவர்களே, அஷ்டைசுவரியம் பெற்றவர்கள். 'போதுமென்ற மனமே பொன்செய்யு மருந்து.'

வசனம்.

வசனம்.

D

II. வசன நடை.

வசனம்.

1. பிரவேசம்.—ஐரோப்பிய பாஷைகளில், சிறுவர் சிறுமியரும் எழுத்துவாசனை யுள்ள கூலியாட்களும் ஓதலான வசனநூற்கள், எளிய நடையில் எழுதப்பெற்று, நாட்குநாள் மல்கி வருகின்றன. கல்விமான்களான ஆண் பெண் பாலினர் ஆயுள் முழுவதும் படித்துவந்தாலும் படித்து முடியாத அளவாகப் பல திறப்பட்ட வசனநூல்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில், அவரவர் தங்கள் மனப்போக்கினுக் கேற்றவைகளைத் தேர்ந்தறிந்து வாசிப்ப தொன்றுமே, அவர்களுக்குக் கஷ்டசாத்தியமான காரியமாக இராநின்றது. செய்யுள் வடிவமான நூல்களும், விசேஷ இலக்கணப்பயிற்சி முதலிய கஷ்டங்கள் இல்லாமலே, சிறிது கல்வியுடையவர்களும், அகராதி முதலியவற்றின் உதவியால், எளிதில் ஓதத்தக்கவை. ஆகவே, ஐரோப்பியர், மிக்க பிரயாசை யில்லாமலே அறிவு தெளிந்து, காரியநிர்வாகம் செய்யத்தக்கவர்களாய், நாகரிக நிலைமையில் நம்மினும் சில படி மேற்பட்டவ ராகிவிட்டனர். செய்யுள் வடிவமான நமது நூல்களில் உள்ள கஷ்டம், நமக்குப் பிரத்தியக்ஷ அனுபவம். கல்விமான்கள் பொழுதுபோக்காகப் படிக்கத்தக்க வசனநூல்கள் இன்னின்ன வென எடுத்துச் சொல்வது, நமக்கு நாணம் தருவதாகும். சிறுவர் சிறுமியர்களும் கூலியாள் வேலையாட்

களும் படிக்கலான புத்தகங்கள் வேண்டுமானால், ஏதேனும் கிடைக்குமா எனப் புத்தகக் கடைகள் தோறும் சென்று கேட்டறிதல் வேண்டும். இது விஷயத்தில் நாம் எச்சரிக்கை கொண்டு, ஏழைகளுடைய கண்களைத் திறவாவிட்டால், இனி நமது நாகரிக நிலைமை மேம்படாது, நாம் கடைப்பட்டவர்களாகக் கருதப்படுவோம். இப்பொழுது தமிழ் வசன நூல்களின் பூர்வோத்தரத்தை ஆராய்வோம்.

I. வசன நூல்களின் பூர்வோத்தரம்.

2. **வசனம்** என்னும் வடமொழி, சொல் என்றும், வாக்கியம் என்றும் பொருள்படும். வாசகம் என்னும் வடமொழி, வசனம் என்னும் பொருட்டு. இவ்விரண்டும், கவியின் வேறாய சொன்னடையை உணர்த்தும். வசனித்தல் என்பது, பேசுதல் என்றவாறு. கவியும் வசனமும், வடமொழியில், முறையே பத்தியம் கத்தியம் என்றும் வழங்கும். பத்தியம் ஆவது, பாதங்களால் நடைபெறுவது. கட்டுரைப் போலியும், செய்யுட் போலியுமாக வருவது, கத்தியம். கவியின் வேறாய சொன்னடை, தமிழில், உரை எனப்படும். உரை என்பது, பேச்சு என்பதற்கும், வியாக்கியானம் என்பதற்கும் வழங்கும் வார்த்தை. பேச்சு என்னும் பொருளில், உரை என்பது 'உலகவழக்கு என்றவாறு. 'உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச்செய்யுள்' என்பதனால் இது விளக்கமாகும். செய்யுள் என்பது, முற்கால வழக்கில், இலக்கியச் செறிவுள்ள உரையையும் தழுவியிருந்தது. 'உரைச்செய்யுள்' என்ற வழக்கு இதற்குச் சான்று.

இலக்கணம் இலக்கியம் உரையெனப் பெயர்பட்
டிருக்குமென் றெண்ணுக செய்யுளின் இயல்பே

என்ருர் இலக்கணக்கொத்திலும். உலகவழக்காகப் பேசப் படுவதும் எழுதப்படுவதும், உரைநடை உரைவாசகம் என வழங் கும். உரைவாசகம் என்பது இருபெயரொட்டு. தமிழில், வசனம் என்ற வடமொழியே, சிலகாலமாய் உரைநடையைக் குறிப்பதாய்ப் பெருவழக்கின தாயிற்று. உறுதிச்சொல் ஏற்ற சொல் பொருளுள்ளசொல் எனப் பொருள்படும் கட்டுரை என்ற வார்த்தையும், உரைநடையைக் குறிக்கின்றது. இது "கட்டுரை வன்மை" என்பதனுல் போதரும். "கட்டுரை வகையா னெண்ணொடு புணர்ந்து" எனத் தொல்காப்பியத்திலும் வருகின்றது.

3. உரை. — பழைய சங்கநூல்கள் எல்லாம் பாக்களால் ஆனவை: முற்றும் உரைநடையான வசனநூல் யாதொன்றும் இல்லை. அடிவரையறை இன்றி வரும் செய்யுளின் வகை,— நூலும் உரையும் பிசியும் முதுமொழியும் மந்திரமும் கூற்றிடை வைத்த குறிப்பும் என ஆறென்றும், அவற்றுள் உரைப்பகுதி வழக்கு,—பாட்டிடைவைத்த குறிப்பும் பாவின்றெழுந்த கிளவி யும் பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழியும் பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியும் என நான்கென்றும், அந்நான்கில், பின்னை யிரண்டும் செவிலிக்குரியன என்றும், முன்னை யிரண் டும் வரைவின்றி வரும் என்றும், வகைப்படுத் துரைத்தார் தொல் காப்பியர். அவற்றில், பாட்டிடை வைத்த குறிப்பு என்பது, ஒருபாட்டு இடையிடை கொண்டு நிற்கும் கருத்தினுன் வரு வன. "தொன்மைதானே, உரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே" என்ற இடத்தில், 'தொன்மை என்பது உரைவிராய்ப்

பழமையவாகிய கதைப்பொருளாகச் செய்யப்படுவது. அவை பெருந்தேவனாரால் பாடப்பட்ட **பாரதமும் தகடூர் யாத்திரை**யும் போல்வன' என்றார் நச்சினார்க்கினியர். **சிலப்பதிகார**மும் ஒருவாறு இதன்பாற்படும். பாவின்றெழுந்த கிளவி என்பது பாட்டின்றிச் சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுதுவது போல்வன. இறையனார் அகப்பொருளுரை தொல்காப்பியவுரை திருக்கோவையாருரை திருக்குறளுரை முதலியன இதற்கு உதாரணம். கத்தியத்திற்குக் கொன்றைவேய்ந்தனை உதாரணமாகக் காட்டினர் வீரமாமுனிவர். அது, முதுமொழிக்காஞ்சி போன்று, குறள்வெண் செந்துறையின்பாற் படும்.

4. **மணிப்பிரவாளம்.**—சைனர்கள் **ஸ்ரீபுராணம்** முதலிய சைன நூல்களையும், வைணவர்கள் **அஷ்டாதசரஹஸ்யம் குருபரம்பராப்ரபாவம்** முதலிய வைணவ நூல்களையும் வசனமாக எழுதியுள்ளனர். இவர்களுடைய வசனம், பெரும்பான்மை வடமொழிகளும் வடமொழித் தொடர்களும் நிரம்பி, சிறுபான்மைத் தமிழிடைச்சொற்களும்எச்சங்களும் முற்றுக்களும் விரவி, நடைபெறுவ தாயிற்று. இந்நடை மணிப்ரவாளம் எனப்பெறும். வேறுவேறான இரண்டு பாஷையின் தனிமொழிகளும் தொடர்மொழிகளும், மணியும் பவளமும் (பவளம்—ப்ரவாளம்) விரவிக்கோத்த மாலை போன்று, விரவி நடத்தலின், இந்நடை இப்பெயர் பெறுவதாயிற்று. சைனர்களும் வைணவர்களும் தங்கள் மதச்சார்பான தமிழ்நூல்களுக் கியற்றிய வியாக்கியானங்களும் இந்நடையினையே கொண்டொழுகுவனவாம். இவ் வசன நூல்களையும் வியாக்கியானங்களையும் இயற்றினோர்

வடமொழியில் நிரம்பிய புலமை உள்ளவர்கள். மதச்சார்பான விஷயங்களை வடமொழியில் நின்றும் தமிழில் கொணர்ந்து கூட்டினவ ராதலின், இவர்களுடைய வசனப்பாங்கு இங்ஙனம் மணிப்ரவாளம் ஆயிற்று.

5. **இயற்றமிழ் வசனநூல்கள்** *முதலில் கிறிஸ்தவப் பாதிரி மார்களால் எழுதவும் எழுதுவிக்கவும் பட்டன. அவையெல் லாம் தங்கள் மதக்கோட்பாடுகளைப் பரவுவித்தற் கானவை. ஆயி னும், தமிழ் வசனம் உலகவழக்கை ஒட்டி உருப்படுவதற்கு அவை துணைக்கருவிகள் ஆயின. கட்டுரைநடைக்குக் கருக்கட் டினவர்கள் நமது பழைய உரையாசிரியர்களே. ஆயினும், கருக் களைச் சீர் செய்துகொள்வதில் பாதிரிமார்களது வசன நூல் களுக்கு நாம் ஒருவாறு கடமைப்பட்டவர்கள் ஆகிறோம். வசன நூல்களை எழுத ஊக்கம் பிறப்பித்தவர்களும் பாதிரிமார்களே.*

6. **நோபிலிபஸ் & பெஸ்கி.**—*கிறிஸ்தாப்தம் பதினேழாவது நூற்றாண்டில், கிறிஸ்தவப்பாதிரியான ராபெர்ட் டி நொபிலிபஸ்* (Robert de Nobilibus) *என்பவர், தத்துவபோதக சுவாமி என்னும் மறுநாமத்துடன், கிறிஸ்தவமத சம்பிரதாயமாக* **ஞானோபதேசகாண்டம்—ஆத்தும நிர்ணயம்—தூஷணதிக்காரம்** *என்ற வசன நூல்களை இயற்றினர். பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் இத்தலி தேசத்திலிருந்து வந்த கிறிஸ்தவமதப் பிரவர்த்தகரான கான்ஸ் டான்ஷியஸ் பெஸ்கி* (Constantius Beschi)—*தைரியநாதர்—என்பவர், வீரமாமுனிவர் என்னும் பட்டப்பெயருடன்,* **வேதியரொழுக்கம்** (*அல்லது உபதேச ரத்நாகரம்*—**1727**)—**வேதவிளக்**

கம் (1728)–ஞானவுணர்த்தல்—என்னும் கிறிஸ்தவ வசனநூல் களோடு, அவிவேக பரிபூரண குரு என்னும் கதையும் எழுதினர். இந்தக் கதை நகைச் சுவை மிகவும் விளைப்பதாய்ச் சிறுவர்களும் சிறுமியர்களும் படித்து ஆனந்திக்கத் தக்கது.

7. **இலக்கண சித்தாந்த சாஸ்திர உரைகள்.**–வைத்தியநாத தேசிகரும் சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதரும் சுவாமிநாத தேசிகரும் இலக் கண சம்பந்தமாய்ச் சூத்திரமும் உரையும் எழுதினவர்கள். சிவ ஞானமுனிவர் இயற்றியனவெல்லாம் இலக்கண சித்தாந்த சாஸ் திர வுரைகளும் கண்டனங்களுமேயாம். வடமொழியினின்றும் **தருக்க சங்கிரகம்** மொழிபெயர்த்தவரும் இவரே. இவையெல் லாம் புலவர்களே போற்றத் தக்கவை.

8. **பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டு: முற்பகுதி.**—பதினெட் டாவது நூற்றாண்டின் இறுதி வரையில் தமிழ்ச் சிறுவர்கள் கற்க லான வசன நூல்களை விரல்விட் டெண்ணுமிடத்தில், அவி வேக பரிபூரண குரு கதை ஒன்று எனச் சுண்டுவிரல் ஒன்றை மாத்திரமே மடக்கலாம்: மற்றை விரல்கள் நிமிர்ந்தே நிற்கும். பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டில் வித்தியா விசாரணையை ஆங் கிலேய துரைத்தனத்தார் மேற்கொண்ட பிறகே, தமிழில் சில வசனநூல்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தலைகாட்டத் தொடங்கின. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் முற்பாதியில் துரைத்தன கலாசாலையில் தமிழாசிரியராக இருந்த சரவணப்பெருமா ளையர் தாண்டவராய முதலியார் முதலியோர், சிறுவர் சிறுமிய ருக் கேற்ற வசனநூல்கள் எழுதலாயினர். சரவணப்பெருமா

லேயர், **கல்விப்பயன்** என்கிற வியாசமும், **பாலபோத இலக்கணம்** என்கிற சிற்றிலக்கணமும் இயற்றினர். இதற்குமுன் சிறுவர்கள் கற்கலான இலக்கணம் வசனத்தில் இல்லை. அதனால், முற்காலத்தில் சிறுவர்களுக்கு இலக்கணப்பயிற்சி சுத்த சூனியம். பெரியர்களுக்கும், இலக்கணம் கற்பது, மலைகல்லி எலி பிடிப்பதாகவே இருந்தது.

9. **தாண்டவராய முதலியார்** தொகுத்த **கதாமஞ்சரியும்**, மகாராஷ்டிர ப்ராஷையிலிருந்து மொழிபெயர்த்த **பஞ்சதந்திரக் கதையும்**, சிறுவர்க்கென்று ஏற்பட்ட வசனநூல்களில் முக்கியமானவை. பஞ்சதந்திரத்தின் முதற்பதிப்பு கி—பி. 1825-ஆ நிறைவேறியது. அதற்குமுன் வழங்கியிருந்த பஞ்சதந்திரக் கதை, குளிக்கப் புக்கோர் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டாற் போல், தமிழ் கற்கப் புகுவோர் வழுக்களையே கற்றுத் தடுமாற்றம் உறுவதாக இருந்தது. முதலியாருடைய மொழிபெயர்ப்பு, மாணாக்கர்கள் உலகநடையும் செய்யுணடையுமான தமிழ் நன்குணரத் தக்கதாய்ச் சொற்பொருள் அழகுபெறச் சுவையுற்றது. கதாமஞ்சரி ஒருகால் மறக்கப்படினும் படலாம்: முதலியாருடைய பஞ்சதந்திரக் கதையோ, உலவாப் பெரும்புகழ் படைத்துத் தமிழரும் தமிழ்நூல்களும் உள்ளளவும் நின்று நிலவுறும் என்பது தமிழ்ப்புலவர் துணிவு. பிறகு **மழவை மகாலிங்கையர்**, போதவசனம் என்ற நூல் இயற்றினர். கதா சிந்தாமணி, **ஆதிமூல முதலியார்** என்பவர் எழுதியது.

10. **திருச்சிற்றம்பலத் தேசிகர்** என்பவர், இவர்கட்கு முன்னரே **இராமாயணம்** முழுவதும் கத்தியமாக எழுதினர். உத்தரகாண்டப் பகுதியின் முதற்பதிப்பின் முகதலை யேட்டிலே,

"மல்வளம் பொருந்திய மாநில முழுவதும் – சொல்வள மிகுதி யிற் றுதிக்குஞ் சீர்த்தி—எல்லியாட் டரச னிசைமனு நெறியே—செல்வச் செங்கோற் செலுத்துங் காலத்து, இங்கிலீசு வருடம் ௲அ௱௰௫ – சாலிவாகன சக வருடம் ௲எ௱௪௰எ—இதினிகழா நின்ற – பவ வருடத்தில், அரும்பல கலைக ளாய்ந்தறி செல்வர் – தரும்புகழ்ச் சங்கத் தாரவர் தம்மால் – தமிழ்ச்சங்கத்திற் றமிழ் கற்கப் புகுமவர்கள் சொல்லும் பொருளு மெளிதி னுணர்தற் பொருட் டத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைமைப் புலமைத் திருச்சிற்றம் பலத் தேசிகன் கொடுந்தமிழ் நடையொடுஞ் செந்தமிழ் நடை விரா யேனைய காண்டப் பொருளுந் தொகையுறச் செய்த விரா மாயணத் துத்தரகாண்டக் கதை தொண்ட மண்டலத்தின்கண் விளங்கிய சென்னபட்டணத்துக் கல்விச்சங்கத் தச்செழுத்தாற் பதிப்பிக்கப்பட்டது" என வரைந்திருக்கின்றது.

11. **விவகார சங்கிரகம்** என்பது (1826–ஆ அச்சிற் பதிப் பிக்கப்பட்டது) துரைத்தனக் கலாசாலையில் இருந்த மதுரை கந்தசாமிப்புலவர் மொழிபெயர்த்தது. அது கற்றோரும் மற் றோரும் விவகார விஷயங்களை உணரும்படி, தேவன்ன பட் டாசாரியன் என்னும் வேதியன், மிருதி வசனங்களை எடுத்துச் சேர்த்துச் செய்ததான மிருதி சந்திரிகையின் விவகாரகாண்டத் திற் கூறிய (விவகார சொரூபமும் நியாயஸ்தானங்களும் நியாய விசாரணை யதிகாரிகளும் இராசசாசன சொரூபமும் பத்திர பேதங்களும் இலிகித முதலிய சாதன விசாரணையும் விசாரணை யின் விவரமும் சான்றினர் பேதமும் பிணையின் பேதமும் விவகார நிச்சய வகையும் ஜயதான தண்டங்களும் இவைகளைச்

சேர்ந்த) பல விஷயங்களும், முன்பின் மலைவுறாமல் விளங்கத் தமிழில் வெளிப்படையான உரைநடையால் செய்யப்பட்டது. இது இப்பொழுது கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. இதன் வாசகப் பாங்கின் அருமையைக் கருதியேனும் ஒரு பதிப்புப் பதிப்பிப்பது தமிழ் மாணவர்க்கு மிக்க பயன் விளைப்பதாகும்.

12. **பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்** பாலியர்களும் பாலிகைகளும் படித்தற்கான பல வசனநூல்கள் ஏற்பட்டன. இவற்றில் கண்டதும் கேட்டது மான சிலவற்றை எடுத்துரைப்பது தகுதி. துரைத்தனக் கலாசாலையில் சுதேச பாஷைகளின் விசாரணைத் தலைவராக இருந்த வால்டர் ஜாயிஸ் என்பவர், சில தமிழ்ப்புலவருடைய உதவியால், மூன்று **வாசக பாடங்களை** உருப்படுத்தினர். இரண்டாவது மூன்றாவது வாசக பாடங்களில், பல பாடங்கள், இங்கிலீஷிலிருந்து சிறுவர்களுக் கேற்றவாறாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டவை. இவை, பல்லாண்டு பல்லாண்டாக வாழாவிடினும், பல வருஷ காலம், சிறுவர் சிறுமியர் மாத்திரமே யன்றிப் பல தமிழ்ப் புலவரும், தமிழ் வசனம் வாசிக்கவும் எழுதவும் அறியத்தக்க சாதனங்களாகி இருந்தன.

13. **யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர்** தமது சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலைகளின் பொருட்டுப் பிரசுரம் செய்த **பால பாடங்கள்** செந்தமிழ் நடையிலே செவ்விதின் எழுதப் பெற்றவை. இவைகளில், நான்காவது பாலபாடம், செம்பாகமான உரைநடையிற் பயில விரும்பும் தற்கால மாணவர்க்கு நல்ல நடைவண்டியாக இராநின்றது. தோரணையாகச் சரித்

திரம் கதை முதலியன எழுதுவதற்கான நடை பயில வேண்டுவோர்க்கு, நாவலருடைய பெரியபுராண வசனம், ஏற்ற வழிகாட்டியாக இராநின்றது. இவர் இயற்றிய ஏனை வசனநூல்களாவன, திருவிளையாடற்புராண வசனம்-கோயிற்புராண வசனம்-சைவ வினாவிடைகள் இரண்டு-சிதம்பரமான்மிய வசனம்-இலங்கைப் பூமிசாஸ்திரம் என்பனவாம்.

14. **விநோதரசமஞ்சரி.**—தினவர்த்தமானி என்னும் பத்திரிகையில் தாம் எழுதிய விஷயங்களைத் தொகுத்து, வீராசாமிச் செட்டியார், விநோதரசமஞ்சரி என்னும் பெயருடன் வெளியிட்ட நூல், சந்தர்ப்பத்துக் கேற்ற பழமொழிகள் வழங்கப் பெற்று, மிக்க திரிபின்றி, பெரும்பான்மையும் உலகவழக்கை உள்ளிட்டுத் திராக்ஷா பாகமாக இருத்தலால், தமிழறிந்த ஸ்திரீ புமான்கள் அனைவரும் எக்காலத்தும் படித்து மகிழத் தக்கது. அதிற் கண்ட விஷயங்களாவன,—ஆஸ்திக நாஸ்திக சம்வாதமாகச் செய்யப்பட்ட தெய்வங்கொள்கை, இந்துதேசப் பெண்களைக் குறித்து எழுதப்பட்ட கற்புநிலைமை, 1856-ளு ஜூலை௴ 28உ இரவில் மார்ட்டின் சீமன்சன் முதலானவர்கள் சென்னைக் கவர்னர் மாளிகையில் விதம்விதமாக வாசித்த கீதவாத்திய விநோதம், கற்றூய்ந்தொழுகல், பயனிலுழவு, மகாபண்டிதனை யமுனைத்துறைவரான சிறுபிள்ளை வென்றது, சுபட்ச விபட்ச சம்வாதமாகச் செய்யப்பட்ட காலபேத வியல்பு, நன்றி மறவாமை, கம்பர் சரித்திரத்தின் ஒரு பகுதி, கம்பர் இராமாயணம் பாடி அரங்கேற்றியது, ஒட்டக்கூத்தர் ஈட்டி யெழுபது பாடியது, ஒட்டக்கூத்தர் சோழனுக்குப் பெண் பேசியது, புகழேந்

திப்புலவர் நளவெண்பாப் பாடியது, ஏகம்பவாணன் சரித்திரம், என்பன.

15. **வேதநாயகம் பிள்ளை.** — விநோதரச மஞ்சரிபோல் திராக்ஷாபாகமாய், இன்னும் படிக்கலாம் பின்னும் படிக்கலாம் என்று படிப்பவர் விழையுமாறு வசனம் எழுதியிருப்பவர், வேதநாயகம் பிள்ளை என்பவர். இவர் மயூரத்தில் டிஸ்ட்ரிக்ட் முன்சிப்பாக இருந்தவர். மதானுசாரத்தில் கிறிஸ்தவ ராயினும், தமிழ் நூல்க ளிடத்தும், தமிழ்ப்புலவ ரிடத்தும், ஆர்த்தி மிக்கவர். இவருடைய வசனத்தில் சில பாகங்கள், வேறொரு பாஷையில் மொழிபெயர்க்க இயலாத திறம் வாய்ந்தன: கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாத செவியமுதம் ஆவன. இவர் வசனத்தை வசன பூஷணம் என்னலாம்: மணிவாசகம் என்னலாம். இவருடைய வசன நூல்களாவன, **பிரதாபமுதலியார் சரித்திரம்—சுகுணசுந்தரி சரித்திரம்** என்னும் அபிநவ கதைகளும், **பெண்கல்வி—பெண்மதிமாலை** என்னும் வியாசங்களுமாம்.

16. **இராமலிங்க சுவாமி** என்பவர் (திருவருட்பாப் பாடியவர்) மனுச்சோழ னரசாட்சியான **மனுமுறைகண்ட வசனம்** என்ற சிறுநூல் ஒன்று எழுதியிருக்கின்றனர். இது பெரிய புராணத்திற் கண்ட சரிதமே யாயினும், இவ்வசனத்தின் சுவை, முதனூற் சுவையினும் விஞ்சியிருக்கின்றது. ஜீவகாருண்ய வொழுக்கம் என்னும் வசனநூலும் அவர் இயற்றியதே.

17. **வேலாயுத முதலியார்.**—இவர்க்கு மாணுக்கரும், இராசதானிக் கலாசாலையில் ஒரு தமிழாசிரியருமான, தொழுவூர்—வேலாயுத முதலியார், **வேளாண் மரபியல்—திருவெண்காட்டடி**

கள் சரித்திரம்—பெரியபுராண வசனம்—சங்கர விசயம் என்னும் வசனநூல்கள் இயற்றியிருக்கின்றனர். சங்கர விசயம் வடமொழியி னின்றும் மொழிபெயர்த்தது. வேளாண்மரபியல் வேளாளர் சூத்திர ரல்லர் என வாதிப்பது. ஏனை யிரண்டும் செய்யுள் வடிவமான புராணங்களைக் கத்தியமாக அமைத்தன. பராசர ஸ்மிருதியின் ஆசாரகாண்டமும் வசனமாக அவர் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். மேற்படி கலாசாலையில் இவர்க்கப்பால் தமிழாசிரியராக இருந்த கிருஷ்ணமாசாரியர் என்பவர் அரிச்சந்திர சரிதை எழுதினர்.

18. ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரியர்.—இவருக்கு முற்பட்டவர் இருவருக்கு முற்பட்டவராய், இராசதானிக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் புலமை நடத்திய ஸ்ரீநிவாச ராகவாசாரியர், வடமொழியில் நிரம்பிய புலமை உடையவர். உத்தர ராமாயண வசனம்—விஷ்ணு புராண வசனம்—தசகுமார சரித்திரம் முதலிய மொழிபெயர்ப்புக்கள் இவர் இயற்றியன. அதிக கதா சங்கிரகம் என்னும் வசனநூல் எழுதினவரும் இவரே. இவருடைய வடமொழிப் புலமையும் தமிழ்ப் புலமையும் இவரியற்றிய தண்டியலங்கார சாரம் என்னும் அணிநூலால் விளங்கும். இவருடைய வசனத்தில் வடமொழிகளும் வடமொழித்தொடர்களும் வெகுவாய்ப் பிரயோகித்திருக்கும். சுலபமான நடையில் மாணுக்கர்களுக்கு விஷயங்களை எளிதில் விளக்குவது இவருடைய நோக்கம்.

19. துரைசாமி மூப்பனர் (கபிஸ்தலம்) என்பவர் அயோத்தி மாநகரமான்மியம்—ஜானகீபரிணயம்—பிரஸந்நராகவம் முதலான சில மொழிபெயர்ப்பு வசனநூல்களை இயற்றின தன்றி, வில்லிபாரதச் சுருக்கமும் வசனநடையில் எழுதினர். இவர்

கடைசியாக எழுதியது இராமபத்திரீயம் என்பது. இதில் கல்வி — அறிவு — ஒழுக்கம்—மாதா—பிதா—குரு—தெய்வம்—தர்மம்—அர்த்தம்—காமம்—இல்வாழ்க்கை—விருந்தோம்பல்—செய்ந்நன்றி—அருள்—கொல்லுதல்—நிலையாமை—துறவு—ஊழ் என்னும் விஷயங்கள், நாலாயிரப் பிரபந்தம் திருக்குறள் முதலியவற்றிலிருந்தெடுத்த மேற்கோள்களுடனே, அங்கங்கே சில புராண கதைகளையும் தழுவி, விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

20. ஜனவிநோதினி என்னும் மாதாந்தப் பத்திரிகை, புத்தகரூபமாய், பல வருட காலம், சுதேச பாஷாபிவிர்த்தி சங்கத்தாரால் பரிபாலிக்கப்பட்டு நடந்தேறிவந்தது. சாஸ்திர சம்பந்தமும் சரித்திர சம்பந்தமும் ஆன விஷயங்களையும், பல கல்விமான்கள் அரசர் வீரர் முதலியோருடைய வரலாறுகளையும், விநோதமான சில கதைகளையும், இங்கிலீஷிலிருந்து மொழிபெயர்த்து விளக்குவதே, அந்தப் பத்திரிகையின் நோக்கம். இந்த நோக்கத்தை நன்கு நிறைவேற்றிவந்த தன்றி, செய்யுட்போலியான கத்தியநடையை அறவே ஒழித்து, சிறுவரும் எளிதில் விஷயங்களை உணருமாறு மிகவும் தெளிவான நடையை, அந்தப் பத்திரிகை, அனுசரித்து வந்தது. இந்தச் சங்கத்தா ருதவியால், சில சமஸ்கிருத நாடக கதைகளும், ஷேக்ஸ்பியருடைய சில நாடக கதைகளும், பாலியருக்குரிய சில கட்டுக்கதைகளும் உண்மைச் சரித்திரங்களும், மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் பிரசுரமாயின. சுதேச பாஷாபிவிர்த்திக்கு அனுகூலமான நூல்களை அச்சியற்றுவோர்க்கு இச்சங்கத்தார் இன்னும் இயன்ற உதவி புரிந்துவருகின்றனர்.

21. **புதினமான வர்த்தமான பத்திரிகைகள்** ஏற்பட்டுப் பல வருஷமாக நடைபெற்று வருகின்றன. இலக்கிய வாராய்ச்சி செய்ய இயலாத வர்த்தகர்களும் பெண்பாலினரும் எளிதில் பல விஷயங்களை அறிவதற்கும், பாமர சனங்கள் நாளடைவில் படிப்படியாய் அறிவு தெளிந்து நன்மை யடைவதற்கும், இவை சாதனங்க ளாகின்றன. இவை பெரும்பான்மையாய் இங்கிலீஷ் முதலிய பத்திரிகைகளின் சாராமிசங்களை அவசரகோல மாய் அள்ளித் தெளிப்பவை. ஆதலால், நடையின் செவ்வியும் பாஷாபிவிர்த்தியும் நாடுதலான வித்தியார்த்திகளுக்கு இவை ஏற்றன வாகா. ஆயினும், எல்லாச் சனங்களிடத்தும் காலரீதியை அனுசரித்த புது விஷயங்களும் புதுக் கருத்துக்களும் பரவுவதற்கு, வர்த்தமான பத்திரிகைகளினும் சிறந்த சாதனம் வேறெதுவும் இல்லை.

22. **தற்கால வசனநூல்கள்.** — சில வருடங்களாகச் சில அபிநவ கதைகளும் சில வசன நாடகங்களும் சில வியாசங்களும் வெறுங்கதைகளும் சிலர் எழுதிவருகின்றனர். சில நாடகங்களும் வியாசங்களும் நேரான மொழிபெயர்ப்புக ளாகவும் எழுதப்பட்டு வருகின்றன. இங்கிலீஷின் சாரமாகவும் சில எழுதப்படுகின்றன. இவற்றில் கொள்ளத்தக்கனவும் தள்ளத்தக்கனவும் இன்னும் தீர்க்கமாக ஏற்படவில்லை. பழையன கழிதலாய்ப் புதியன புகுதலாய்க் காலதேச வியல்பு மாறிவரினும், சத்துள்ளனவாய் எஞ்சிநிற்கும் காலங்கண்ட பழம் பனுவல்களே புலவர் போற்றுவன. புலவர் போற்றுவது பழம் பனுவல்களே யாயினும், புலவர்திலக ரானவர்கள் புதுக்கால் வெட்டாமல் இரார். புதுக்கால் பயன்தருவ தாயின் காலக்கிரமத்தில் போற்றப்பட்டு வரும்: இல்லையாயின் தானே தூர்ந்துபோய்விடும்.

II. வசன நடை.

1. பிரவேசம். — நடையின் செவ்விக்குரிய அமிசங்களை, இங்கிலீஷில் ஆராய்ச்சி செய்து, சில ஆசிரியர்கள், சாஸ்திரரீதியாக விளக்கியிருக்கின்றனர். இங்கிலீஷ் பயிற்சி இல்லாதவர்க்கும், இங்கிலீஷில் அவ்வாசிரியர்கள் கூறியிருப்பதைத் தமிழில் ஏற்றபெற்றி அமைத்துக்கொள்ள இயலாதவர்க்கும் உதவியாக, இங்கிலீஷ் ஆசிரியர்கள் கூறிய சில கூறுகளையும், தமிழாசிரியர்கள் கூறியிருக்கும் சில கூறுகளையும், இயையும் அளவாக இணைத்து, நடையின் செவ்வியை விளக்குவது நன்மையே. தமிழில், வசன நடையின் அமிசங்களை ஆராயப் புகுவது, புது முயற்சி யாதலால், சில கூறுகளை மயங்கியுரைப்பது கூடும்; சில கூறுகள் புலனாகாது விடுபட்டிருப்பது கூடும்; சில கூறுகள் குன்றக்கூறலாக இருப்பதுங் கூடும். ஆராய்ச்சி சிறத்தலாகும் போது, இவையெல்லாம் திருத்தம் எய்தும்.

2. நடை என்பது தமிழிலே ஒழுக்கத்துக்கும் பேர், செல்லும் செலவிற்கும் பேர். வேறு அர்த்தமும் அதற்கு உண்டு. எந்த அர்த்தத்திலும் இம்மொழிக்கு நட என்பதே பகுதி. ஆகவே நடை என்பது, செல்லும் செலவு என்னும் அர்த்தத்தில் தொழிற்பெயரும், மற்ற அர்த்தங்களில் தொழிலாகுபெயரும் ஆகும். சொன்னடை வாக்கியநடை உரைநடை செய்யுணடை நூனடை என்ற வழக்காறுகளில் நடை என்பது

ஆகுபெயர்ப் பொருளதே. நூனடையாவது, நூல்செல்லும் செலவு, நூற்பொருள் செல்லும் செலவு என்பதாம். கானடையின் நோக்கமாவது, ஒருவன் ஓரிடத்திருந்து பிறிதோரிடத்துச் சென்று சேர்தல். நூனடையின் நோக்கமாவது, ஒரு கருத்து ஒருவன் மனத்திருந்து பிறனொருவன் மனத்துச் சென்று சேர்தல். ஓரிடத்திருந்து பிறிதோரிடத்தில் ஒருவன் சென்று சேர்தற்குக் கால் கருவி. ஒருவன் மனத்திருந்து பிறனொருவன் மனத்தில் ஒரு கருத்துச் சென்று சேர்தற்குக் கருவியாவது சொல்.

3. **நடையின் கூறுகள்.**—ஆகவே நூனடையின் கூறுகளாவன,—கருத்தும் சொல்லும் என இரண்டு. கருத்தாவது கருதிய பொருள்: சொல்லாவது அப்பொருளை உரைக்கும் உரை. ஒரு நூலின் நடை சிறந்தது என்பார் குறிப்பாவது, அந்நூல் தான் கருதிய பொருளை உரைக்கும் செவ்வி சிறந்தது என்பதாம். உரிய சொற்கள் உரிய இடங்களில் பொருந்தி நடப்பதே நடை. கருதிய பொருளுக்குரிய சொற்களும், கருதிய பொருளுக்குரிய தொடர்களும், அவற்றிற்குரிய இடங்களில் பொருந்தி நடப்பதே, முற்றுத் தொடர்மொழி என்பதான வாக்கியநடை. கருதிய பொருளுக்குரிய சொல்லாவது, மரபு வார்த்தை. "எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வா றுயர்ந்தோர், செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே." சொற்களும் தொடர்களும் உரிய இடங்களில் நிற்றலாவது, அந்தந்தப் பாஷையின் போக்குக்கு ஏற்றவாறாக, எழுவாய் செயப்படுபொருள் பயனிலை முதலிய

அங்கங்கள், கருதிய கருத்துக் கேற்ப, வாக்கியங்களில் உரிய விடங்களில் பொருந்தி நிற்றலாம்.

4. **பொருளும் சொல்லும்.**—வாக்கிய நடையிலே, பொருளும் சொல்லும், உள்ளிட்ட பொருளும் அதனை வெளியிட்ட சொல்லும், கருதிய கருத்தும் அதனை உரைக்கும் உரையும், —பருந்தும் அதன் நிழலும், மலரும் அதன் நாற்றமும், மணியும் அதன் ஒளியும் போல்வன. சொல்லொடுபட்டுக் கருத்து நடைபெறுவது, உடலொடுபட்டு உயிர் இயங்குவது போலாம். பொருளும் சொல்லும் அபேதம். பொருளும் சொல்லும் அபேதமாயினும், தோற்றக் கிரமத்தில் பொருள் முற்பட்டது; சொல் அதன் வழிப்பட்டது: கருத்து முற்பட்டது; உரை அதன் வழிப்பட்டது. சட்டியில் உள்ளதுதான் அகப்பையில் வரும். பொருளின் செவ்வியே சொல்லின் செவ்வி: கருத்தின் செவ்வியே உரையின் செவ்வி. உரைக்கலான பொருள் இல்லையாயின், உரைக்கலான உரையும் இல்லை. உரைக்கலான பொருள் உள்ளத்தில் உருப்படுமாயின், அதனை உரைக்கலான உரையும் வாக்கில் உதித்தலாகும். உரைக்கும் பொருள் உசிதமாயின், உரைக்கும் உரையும் உசிதமாகும். 'நினைப்பின் வழியது உரை.'

5. **சொல்வன்மை.**—ஒருவனது நூனடை சிறந்தது என்ற குறிப்பு, அந்நூல் அவன் கருதிய கருத்தை உரைக்கும் செவ்வி சிறந்தது என்ற குறிப்பேயாம் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது அஃதாவது, அந்தக் கருத்தை வேறுவிதமாய் உரைக்கலான

எவ்வகைத் திறத்தினுங் காட்டில், அந்நூல் அக்கருத்தை உரைத்துக்காட்டும் திறமே சிறந்தது; அந்நூல் அக்கருத்தை உரைத்துக் காட்டும் திறத்தினும் சிறந்தது வேறின்று என்பதாம். ஒரு கருத்தைப் பலவகைத் திறப்பாட்டினுல் உணர்த்தல் கூடும். ஆயினும், உரைக்கும் உரையின் திறம் வேறுபட்டவிடத்துக் கருத்தின் திறமும் வேறுபடுவதாகும். கருத்தின் திறம் வேறுபடாது, அக்கருத்தைப் பிரதிசாயலாகப் பிடித்துக் காட்டவல்ல உரையின் திறப்பாடு ஒன்றே. அத்திறப்பாட்டினை உணர்ந்து உரைப்பதே, நூனடை செவ்வி பெறுதலான மர்மம். நூல் நவின்றொறும் நயம் பயத்தலான காரணம் இதுவே. இந்த மர்மம் எல்லாருக்கும் சித்தி ஆவதொன் றன்று. ஒவ்வொரு காலவிசேஷத்தில் ஒரொருவரே இந்தச் சித்தியை அடைபவர். 'வார்த்தை பதினாயிரத் தொருவர்.' தமிழில் சொல்வன்மை நாநலம் என்பன இந்தச் சித்தியே.

> கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய்க் கேளாரும்
> வேட்ப மொழிவதாம் சொல்

என்ற குறள், இந்த வாக்குச்சித்தியை நன்கு விளக்குகின்றது.

6. **வாக்கி.**—நூனடை செவ்வி பெறுதலான இந்தச் சித்தி, தொட்டுக்காட்டியும் சுட்டிக்காட்டியும் விளக்குவதான ஓர் வித்தை யன்று. 'தொட்டுக்காட்டாத வித்தை சுட்டுப்போட்டாலும் வராது' என்கிற விதி, இதற்கு முற்றும் பிரயோகமாகாது. கவிகள் போலவே, கட்டுரை எழுதுவோரும், கருவிலே திருவுடையவர். நாநல முடைமை, பிறவிக் குணங்களில் ஒன்று. "தெய்வப் புலவனுக்கு நா உணரும் (சித்திர ஓடா

விக்குக் கை உணரும்)" என்பது கவிநடைக்கு மாத்திரமே யன்றிக் கட்டுரை நடைக்கும் பொருந்துவ தென்பது, சிறந்த வசனநடையின் திறங்களைக் கூர்ந்து உய்த்துணர்ந்தவர் கண்ட படி. வசனத்தில், உரிய சொற்களாகிய நன்மொழி புணர்த்தி யும், நவின்றோர்க் கினிமை தருவதான ஓசையூட்டியும், செவ்வி செய்த நடையாகிய நவநீதம், தெய்வப்புலவர் எனப்படும் வாக்கி கட்கே கைவல்யம்.

7. **வாக்குச்சித்தி.**—இவ்வித அமிர்தவாக்கு இவர்கட்கு இயல்பு. ஏனையோர் இவர்களைப்போல் வாக்குச்சித்தி அடை வது, யானைமயிர்க் கம்பலம் அடைவதேயாம். நளபாகம் வீம பாகம் என்பன அனைவர்க்கும் கைவருவ தில்லை. ஆயினும், பழக்கம் வழக்கம் அன்றோ. செந்தமிழும் நாப்பழக்கம். நடை யும் நடைப்பழக்கம். ஆகையால், சிறந்த வசனநடைகளிற் பழகி, அவற்றின் சூக்குமங்களை அறிந்து கடைப்பிடித்தலால், காரிகை கற்றுக் கவிபாடுவார் போல, வசனநடையில், சிலர், ஒரு பரியாயமாக வாக்குச்சித்தி அடையலாம்.

8. **நடையின் குணங்கள்.**—வாக்குச்சித்தி அடைவதில் ஒவ் வொருவரும் கவனிக்கத்தக்க சில அமிசங்கள் உண்டு.

> இடைதெரிந்து நன்குணர்ந்து சொல்லுக சொல்லின்
> நடைதெரிந்த நன்மை யவர்

எனுங் குறள், அமைச்சர் அவையறிந்துரைத்தலை நோக்கிய தேனும், நூலாசிரியர் நூலோதுவாரை அறிந்துரைத்தலின் மேற்றாகவும் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இதன்பொருள், சொற்

களின் நடையினை ஆராய்ந்தறிந்த நன்மையினை உடையார், ஒன்று சொல்லுங்கால், அதன் செவ்வியை ஆராய்ந்தறிந்து, வழுப் படாமல், மிகவும் தெளிந்து சொல்லுக என்பதாம். சொற்க ளின் நடையாவது, சொற்கள் பொருள்களைப் பயக்குமாறு. செவ்வியாவது, கேட்டற்கண் விருப்ப முடைமை. இங்ஙனம் கேட்டற்கண் விருப்ப முடைமைக்குக் காரணமான நடையின் குணங்களாவன: — **வழுவின்மை-சுருங்குதல்-விளங்குதல்-இனிதாதல்-விழுப்பயன்றருதல்** என்றிவை முதலாயின என் பர் பரிமேலழகர். அமைச்சியலுக் குரிய சொல்வன்மை இவற் றை உள்ளிட் டிருக்கு மாறே, நூலுக் குரிய சொல்வன்மையும் இவைகளை உள்ளிட்டிருப்பது ஒருதலே.

இங்ஙனம் திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும் கூறிய கூற்றை மூலபாடமாக வைத்துக்கொண்டு, நடையின் திறங்களை ஒரு வாறு விரித்துரைத்தல் ஆகும். சொற்கள் பொருள்களைப் பயக்குமாறு முன்னமே ஒருவாறு உரைக்கப்பட்டது. சொற் களின் திறங்களை முதலில் சிறிது ஆராய்ந்துகொள்வோம்.

9. **சொற்களின் திறங்கள்.** — சொற்களானவை, செஞ் சொல் ஆக்கச்சொல் குறிப்புச்சொல் என மூன்று வகைப்படும். அவற்றால் குறிக்கப்படும் பொருளும், செம்பொருள் ஆக்கப் பொருள் குறிப்புப்பொருள் என மூன்று வகைப்படும். செஞ் சொல்லாவது, நேராற்றலால், அதாவது, இச்சொல்லால் இப் பொருளை அறிக என்னும் சங்கேதத்தால், பொருளைத் தருவது. இடுகுறி காரணக்குறி காரணவிடுகுறி என்பவை, இதன் வகை. ஆக்கச்சொல்லாவது இலக்கணையால் பொருள் தருவது. ஆகு

பெயர் உருவகம் முதலியன இதில் அடங்கும். குறிப்புச்சொல்லாவது குறிப்பால் பொருள் தருவது. குறிப்பாவது செம்பொருளும் ஆக்கப்பொருளும் அல்லாத வேறு பொருளைத் தரும் செய்கை. ஒட்டு (பிறிதினவிற்சி) — பரியாயம்—மாறுபடு புகழ்நிலை—புகழாப்புகழ்ச்சி முதலியன இங்ஙனம் குறிப்பால் பொருள் தருவன. செஞ்சொற்கள் மாத்திரமே மரபுபற்றி வருவன: இவைகளே வெளிப்படையால் பொருள் உணர்த்துவன. ஆக்கச்சொற்கள் குறிப்பால் பொருள் உணர்த்துவன வாயினும், குறிப்புச்சொற்களின் வேறானவை.

10. **மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தல்.** — இவ்வகைப்பட்ட சொற்களைக் கையாளும் திறம், நூலாசிரியர்க்கு இன்றியமையாதது. இத்திறம், நிகண்டு திவாகரங்களை நெட்டுருப்பண்ணுவதனால் மாத்திரமே கைவருவ தன்று. கல்வி கேள்விகளால் செய்யுள் வழக்கையும் உலகவழக்கையும் நுனித்தறிவதான பாஷாஞானமே, சொற்களைக் கையாளுந் திறத்துக்கு ஆதாரம். செய்யுள் வழக்கிற்கே உரிய திரிசொற்களை வகுத்துக் காட்டிய சதுரகராதியில் உள்ள சொற்கள் பன்னீராயிரத்துச் சில்லறை. யாழ்ப்பாணத்துக் கிறிஸ்தவச் சங்கத்தார் பதித்த அகராதி, இயற்சொற்களையும் உள்ளிட்டு, ஐம்பத்தெட்டாயிரத் தைந்நூறு சொற்களை உடையது. ராட்லர் வின்ஸ்லோ என்னும் கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார் பதிப்பித்த அகராதிகளில் இன்னும் பல வாயிரம் உண்டு. பாஷாஞானம் உள்ளவன் இத்தனைச் சொற்களையும் கையாள்வது இயலாது. தான் இயற்றப் புகுதலான நூற்பொருளுக் கேற்ற சொற்களையும் அவற்றின் பிரயோகங்

களையும் அறிவது ஒருதலை. இங்ஙனம் சொற்களைக் கையாள்வதில் தமிழ்ச்சொற்கள் மாத்திரமே சாலா. சில பொருள்களையும் கருத்துக்களையும் சில வடசொற்களும் சில திசைச்சொற்களும் நன்கு விளக்குவனவாக இருத்தலால், அவற்றின் பிரயோகங்களை அறிவதும் ஒருதலையே. கற்போர் நெஞ்சம் காமுறுமாறு சொற்பொரு ளுணர்த்தும் சொல்வன்மை பெறவேண்டுவான், இங்ஙனமாக மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்தலே, முதன்மையாகக் கொள்ளத்தக்க விஷயம்.

11. இனிதாதல். — மொழித்திறத்தின் முட்டறுத்து, அவ்வவ்விடத்துக் குரிய நன்மொழி புணர்த்தலோடு, நவின்றோர்க்கினிமை தருவதான ஓசையூட்டுந் திறமும், இனிதாதல் எனப் பரிமேலழகர் கூறிய குணத்தில் அடங்கும். செய்யுளில் எதுகைமோனையோடு சீர்களின் இயைபும் சந்தவின்பம் தருவது போல, வசனத்திலும் சந்தவின்பம் தருவனவான கூறுகள் சில உண்டு. அவையாவன, எதுகை மோனைகள் ஏற்றபெற்றி ஒரோவிடத் தியைவதும், குறில் நெடில்கள் சந்தர்ப்பத்துக் கேற்ப அளவுபட வருதலும், வன்கணமும் மென்கணமும் சால மிகாது மூக்கணமும் விரவி வருதலும், இன்றியமையாத சந்திகளை மாத்திரம் அமைத்து இசையறுப்பதும் முதலியனவாம். இவையெல்லாம் இரசிகர்க்கே இயல்பாக இயையும். இரட்டைக்கிளவி — அடுக்குத்தொடர் — மீமிசை — மடக்கு — சிலேடை — சொற்பின் வருநிலை — விரோதவணி முதலியவற்றால் சொல்லின்பம் பெறவைப்பதும் இங்கே கொள்ளத்தகும். பொருட்சுவை இல்லாதவிடத்துச் சொற்சுவை உண்டாகாது. பொருட்

சுவை சொற்சுவை என்னும் இரண்டும் இயைந்து நடத்தலே இனிதாதலாம்.

12. **வழுவின்மையை** நடையின் செவ்விகளில் ஒன்றாக வைத்தார் பரிமேலழகர். வழு, சொல்வழு பொருள்வழு என்பன. பொருள்வழுவைப் பற்றி ஈண்டு ஆராய்ச்சி யின்று. சொல்வழு வாவது சொல்லின் குற்றம்: சொல் இலக்கணப் பொருத்தம் இன்றி வருவது. வழூஉச்சொற்புணர்த்தல் என்ற குற்றம் இதுவே. சந்திவழு முடிபுவழு என்னும் வழுக்களும் ஓம்பற்பாலனவே. வலி மிகுதலான இடத்தில் இயல்பாக விடுதலும் இயல்பா மிடத்தில் மிகுதலாக விடுதலும் ஆகிய வழுக்கள், கற்கறிக்குமாறு அட்ட அடிசில் போல், படிப்பவன் வாய்க்கும், அபசுவரம் கலந்த கீதம்போல், கேட்பவன் செவிக்கும், அருவருப்புத் தருவனவாகும். முடிபு வழுக்கள் வெளிப்படை. இன்னோரன்ன வழுக்களைத் தவிர்த்தற்கு எழுத்திலக்கணமும் சொல்லிலக்கணமும் அறிவது அவசியம்.

13. **சுருங்குதல்.**—நடையின் செவ்விக் குரிய குணங்களில் சொல் சுருங்குதல் ஒன்று. அதாவது 'மிகைபடச் சொல்லேல்' என்பதாம். பரந்துரைத்தலும் பாரித்துரைத்தலும் ஆகா. குன்றக் கூறலும் குற்றமே. "ஒருங்கெனைத்தும், சில்லெழுத்தி னாலே பொருளடங்கக் காலத்தால், சொல்லுக செவ்வி யறிந்து" என்பதே சுருங்கச் சொல்லுதலின் சூட்சுமம். இது நூலினுக்கு அழகென்று வரையறுத்த பத்தில் ஒன்று.

> பலசொல்லக் காமுறுவர் மன்றமா சற்ற
> சிலசொல்லல் தேற்றா தவர்.

சுருங்கச் சொல்லு மிடத்து, மயங்கவைத்தல் ஆகாது: நின்று பயனில்லாத சொற்களை நீக்குதல் வேண்டும். தொகுத்துச் சுட்டல்—வகுத்துக் காட்டல்—ஒப்பின் முடித்தல்—மாட்டெறிந் தொழுகல்—உரைத்து மென்றல் — உரைத்தா மென்றல் — எஞ்சிய சொல்லி னெய்தக் கூறல் — சொல்லின் முடிவி னப்பொருண் முடித்தல்—ஒன்றின முடித்த றன்னின முடித்தல் முதலிய தந்திர வுத்திகளை அனுசரிப்பது சுருங்கச் சொல்லுதலுக்குச் சிறந்த உபாயங்களாம்.

14. **விளங்குதல்** என்பது தான் கருதிய பொருள் பிறருக்கு உள்ளவாறு விளக்கமாதல். அங்ஙனம் உரைப்பது விளங்க வைத்தல் என்னும் அழகு: அதாவது, பொருளைச் சந்தேகத் துக்கு இடமாகாது விளங்கவைத்தல். நூனடையில் இந்த அமி சம் மிகவும் முக்கியமானது. பொருள் கருகலின்றி வெளிப் படையாகத் தெளிந்துநிற்பதே விளங்கவைத்தலின் நோக்கம். சாஸ்திர சம்பந்தமான பொருள்களை விளக்கு மிடத்தில், நூலா சிரியன் எவ்வளவு விளக்கமாகக் கூறினும், அந்த சாஸ்திரத் துக்குரிய பரிபாஷை பயிற்சியாகிற வரையில் மாணாக்கன் நூனு தலும் பொருளை எளிதின் உணர்தல் ஆகாது. இது நூலாசிரிய னுடைய குற்றம் அன்று. பரிபாஷை இன்றியும் சாஸ்திரப் பொருள்களைத் திட்பமாகவும் நுட்பமாகவும் வரையறுத் துரைப். பதும் இயலாது. அந்தந்த நூலைக் கேட்டற்குரிய அதிகாரியின் திறத்துக் கேற்ப ஐயம் திரிபுகளுக்கு இடமின்றி, பொருள் உள்ளவாறு தெளிவாக விளங்குமாறு உரைப்பதே விளங்கவைத் தலின் நோக்கம். தன்மை நவிற்சி—உவமை காட்டல்—உதாரணம்

காட்டல் — மேற்கோள் காட்டல் — இன்னதல்ல திதுவென மொழிதல் முதலியன, விளங்கவைத்தலுக் குரிய சாதனங் களாம். வாக்கியங்களையும் பங்க்திகளையும் இயல்களையும் முறை யின்வைத்தலும் ஒருதலை.

15. **விழுப்பயன்றருதல்** என்பது விழுமியது பயத்தல் என் னும் அழகையே கருதிற்று. அது நுண்பொருள் (உசிதமான பொருள்) பெறும்படி நிற்றல். 'அறம்பொரு ளின்பம் வீடடை தல் நூற்பயனே' யாதலால், இந்தப் புருஷார்த்தங்களில் ஒன்று தருவதாக நிற்றலே விழுப்பயன்றருதலாம். ஒரு பயன் கருதாத நூல் இல்லை. புருஷார்த்தங்களுக்குக் கருவியான விழுப்பயன் தருதலாகக் கொள்ளலும் ஆகும்.

16. **நூலெழுதலாகாதவர்.**—இங்ஙனம் இழுமென்மொழி யான் விழுமியது நுதலும் நோக்கம் இல்லாதவன் நூலெழுதப் புகுதற்பாலன் அல்லன். அவன் அது செய்வது வெறுஞ்சட்டி தாளிப்பதே. தனது மனத்தின் இயல்பான போக்குக்கு மாறுன பொருள்களின் கூறுபாடுகளை விரித்தற்பொருட்டும் ஒருவன் நூலெழுதப் புகுதற்பாலன் அல்லன். அவன் அது செய்தல் அகாரியமே. மனப்போக்கொடு மாறுகொள்ளாமல் பொருந் திய விடத்தும், கூறலுற்ற பொருளின் கூறுபாடுகளைப் பூர் வோத்தரமாய்த் தீர்க்கமாக அறியாதவன் எழுதலான நூல், சென்றுதேய்ந்திறுத லாகும். அந்நூல் குறைகுடமே. பிறரு டைய நடையின் போலியாக எழுதப் புகுவது, அன்னநடை நடக்கப்போய்த் தன்னடையும் கெடுவதே. பிறர் பின்பற்றத்

தக்க நூனடை தீர்ந்த நடையாகக் கொள்ளப்படாது. பிறர் நடையைப் பின்பற்றிய நூல், திட்பமும் நுட்பமும் இல்லதே யாகும். பிறநூற் பொருளையும் பிறநூ னடையையும் பின்பற்றித் தொடுத்த நூல்கள், ஒட்டிட்டுத் தைத்த உடைகள் போலாம். அவை இரம்மியம் தருவதும் இல்லை: நூற்கணக்கில் வைத்து எண்ணப்படுவதும் இல்லை.

17. நூலாசிரியன் செவ்வி.—நூனடையின் செவ்வியால் நூலாசிரியன் செவ்வி தானே விளங்கும். உரையின் செவ்வி உரைப்போன் செவ்வியே. உரைத்தவனை உணராதவிடத்தும், உரையின் செவ்வி, அவனது செவ்வியை உணர்த்தும். வெள்ளிப்பாட்டு வெள்ளிப்பாட்டே. அநுமன் மாணிவேடங் கொண்டு மறைய நின்றும், இராமன்

ஆற்றலும் நிறைவும் கல்வி யமைதியும் அறிவும் என்னும்
வேற்றுமை இவனோ டில்லை யாமெனை விளம்பல் உற்றான்.

இல்லாத உலகத் தெங்கும் ஈங்கிவன் இசைகள் கூரக்
கல்லாத கலையும் வேதக் கடலுமே என்னும் காட்சி
சொல்லாலே தோன்றிற் றன்றே

என்றதிசயித்தான். ஒரு நூலை இயற்றுவித்தோன், தான் அதனை இயற்றினனாக வெளியிடினும், உள்ளபடி இயற்றினன் பெயர் வெளிவாராமற் போவ தில்லை. நூலாசிரியன் திறங்க ளெல்லாம் நூனடையால் விளங்கும். நூலாசிரியனுடைய மனத்தின் இயல்பான போக்கு—அவன் கல்வியின் தன்மை—அவனது நட்பினர் குணங்கள்—பிரபஞ்ச விலாசத்தில் அவன் சூட்சுமித் தறிந்த பிரகிர்தி விசேஷங்கள்—அவனுடைய தொழின்முயற்சி—குடிப்

பிறப்பு—குடியிருக்கையின் சுற்றுச்சார்புகள் முதலிய வெல்லா வற்றையும் அவனது நூல் நேர்சாயலாகக் காட்டும். ஆசிரிய னும் அவன் இயற்றிய நூலும் பிம்பப் பிரதிபிம்பங்கள். 'செய் தானை ஒவ்வாத பாவையோ வில்.' ஒரு நூலாசிரியனைக் கண் டறிந்தவர்களும், அவன் ஜீவசரிதத்தின் விசேஷாமிசங்களைக் கேட்டறிந்தவர்களும், அவன் இயற்றிய நூலின் பொருட்டிறங் களை நன்கறிதலான காரணம் இதுவே. இருவர் ஒருசாலை மாணுக்கராய் ஓராசிரியனிடத்தே பயின்றவிடத்தும், அவர்களு டைய நூற்பொருளும் நூனடையும் வேறுபடுதற்குக் காரணம், மேற்கூறிய மனத்தின் இயல்பான போக்கு முதலியனவும், பாரம்பரிய விசேடமும், அவர்களிடம் வேறுபடுவதேயாம். தான் கூறப்புகுந்த விஷயங்களுக் கேற்றபடி, ஒருவனுடைய நடையே, ஒரு நூலில் ஒரு விதமாகவும், வேறொன்றில் வேறொரு விதமாகவும், இருக்கும். ஒரே நூலில் தானும், ஒருவனுடைய நடை, அவ்வச் சந்தர்ப்பத்தில் அமைதலான இரசத்துக் கேற்ற விதமாகவும் மாறிவரும்.

18. **நடைபழகுதல்.**—கல்லூரி மாணுக்கர்கள், தமிழில் வசன நடையில் பழகி, தாங்கள் எழுதவேண்டிய வியாசங்களைச் செம் மையாக எழுதுவதற்கு ஆதரவாகத் தக்க சில தமிழ் வசனநூல் களின் பெயர்களைக் குறித்துக் கொடுக்குமாறு, வருஷந்தோறும் தமிழாசிரியர்களைக் கேட்பதுண்டு. என்னளவிலே அவர்களை நான் ஓதும்படி சொல்வ தெல்லாம், முறையே பஞ்சதந்திரம் விநோதரசமஞ்சரி ஆறுமுகநாவலருடைய பெரியபுராண வச னம் நான்காவது பாலபாடம் என்பவை. பின்னும் படிக்கத்

தக்கவைகளைக் கேட்டால், இப்பொழுது அச்சிட்டுள்ள இலக்கண விலக்கியங்களில் எழுதியுள்ள முகவுரை சரித்திரச்சுருக்கம் முதலியவற்றைப் படித்தலாம் என்பேன். அதுவும் செய்து அப்பால் வந்து உசாவுகின்றவர்களை, அவர்கள் திருக்குறளில் படிக்கவேண்டிய பாடத்தின் உரையைச் சாவதானமாகப் பலமுறை படிக்கும்படி வற்புறுத்துவேன். உள்ளபடியே இவ்வளவும் செய்தவிடத்தும் தங்கள் வசனம் செவ்வி அடையவில்லை என்பார்க்குப் பரிகாரம், இங்கிலீஷி லிருந்து மொழிபெயர்க்கத் தக்க வசன நூல்களில் சில பகுதிகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அப்பியசிப்பதே. இந்தப் பரிகாரத்தை விடா முயற்சியாகப் பரீக்ஷித்துப் பார்ப்பவர் மிகச் சிலர்.

19. **மொழிபெயர்த்தல்.**—தாய்ப்பாஷைக்கு வேறான போக்கினை யுடைய அந்நிய பாஷையிலிருந்து சில நூற்பகுதிகளை மொழிபெயர்த்தலான அப்பியாசங்களைச் சிலகாலம் முயற்சித்தலால் விளையும் நன்மைகள் பல. அந்நிய பாஷையின் கருத்துக் கேற்ற சொற்களையும் தொடர்களையும் நமது பாஷையில் அமைப்பதில், பல சொற்களின் பிரயோகங்களையும் பல தொடர்களின் பிரயோகங்களையும் பலபடத் துருவிப்பார்ப்பதும், அவைகளில் பொருத்தமானவைகளைத் தேர்ந்துகொள்வதும் அவசியம் ஆகின்றது. இவ்வாராய்ச்சி மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பதற்கு உத்தமமான உபாயம். பாஷைக்குப் பாஷை முடிபின் போக்கிலே வேறுபடுவது சகசம். அந்நிய பாஷையில் உள்ள முடிபுகளை நமது பாஷையின் போக்குக் கியைந்தவாறாகக்

கருத்துச் சிதைவுறாமல் அமைப்பவர்க்கு இரண்டு பாஷையிலும் பாண்டித்தியம் வேண்டும். சொந்தப் பாஷையில் எவ்வெவ் விதமாகப் பிறபாஷையின் முடிபை அமைக்கலாகுமென்று பல படியாக முயல்வதனால், வாக்கியநடை செவ்வியுறும். நல்ல நூல்களைப் படிப்பதோடு, இங்ஙனம் மொழிபெயர்த்தலான அப்பியாசங்களை முயன்றுவருவதனால், வசனநடை நாட்குநாள் வாய்ப்புற்றுவரும்.

